

ZENE

E DALLAMOK a középázsiai ÖTFOKOS HANGREND-SZERBEN szólnak. ÖTFOKÚSÁG és PENTATIZÁLÓ hajlam NÉPHAGYOMÁNYUNK ALAPVETŐ SAJÁTSÁGA. Európai SZOMSZÉDOKTÓL NEM VEHETTÜK ÁT, mivel az egyiknél sincs meg. Már ebből valószínű, hogy a honfoglalók kultúrájának tartozéka volt. ZENÉNK törzse éppoly ROKONTALAN Európában, mint NYELVÜNK. EREDETISÉGÉBŐL EZERÉVNYI érintkezés, IDEGEN HATÁS SEM TUDTA KIFORGATNI. A zenei néphagyomány nagy lelki egységről beszél. Eddig nem tudunk külön kun, besenyő, palóc, matyó, stb. zenét kimutatni. A fent előadott ŐSI SZOKÁSOKAT MEGŐRIZTE A MAGYARSÁG NÉPMŰVÉSZETÉBEN, A CSALÁD, A JOG és egyéb SZELLEMI TÉREN IS.

AMELYIK NÉP ENNYIRE TUDOTT RAGASZKODNI ŐSI SZOKASAIHOZ, HAGYOMÁNYAIHOZ, AKIBEN AZ ŐSÖK TISZTELETE ENNYIRE MAGASAN LOBOGOTT, AZ FAJSZÁRMAZÁSI TUDATÁT KELLETT HOGY MEGŐRIZZÉ. Ezzel ellenkezőt csak a TUDATLANSÁG vagy a ROSSZAKARAT állíthat.

A szittya-magyar az a faj, amely LEGŐSIBB a ZENE és ZENESZERSZÁM vonalán, amelynek LÁTHATÓ KÉPE Subad királynő sírjában volt, amelyben 4 db. KÜLÖNBÖZŐ HANGÚ HÜROS ZENESZERSZÁM volt, KÜLÖNBÖZŐ HANGOK

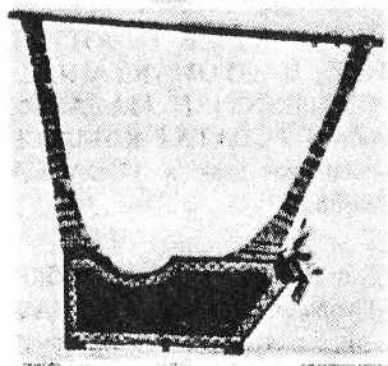
SZERINT más és más ÁLLATI FEJJEL VOLT KÉSZÍTVE, amely a HANG MAGASABB vagy MÉLYEBB VOLTAT KÉPVISELTE, AMIT A HANGSZER KIADOTT. Ez végigvonult Kanaán, Egyiptom, Kréta és Etruszk vonalon, hogy visszatérjen a magyar-szittyákhoz, illetve a magyarokhoz.

Közvetett bizonyítékok az ősi zene fenntartására. Az emlékezést nagy mértékben elősegíti az énekes forma, a zene és a szokás.

A szokás mentette át napjainkig a pogánykori ősi időkből azokat az emlékeket, amelyeket Kállay, Ipolyi és mások vaskos köteteikben és egyéb néprajzi dolgozataikban feljegyeztek.

Az énekesforma regőlés tartja fenn a mai napig ősi mivoltunk töredékeit. Így rególnak ma is a Dunántúlon. Ezeréves népi énekeket ma is gyűjtenek a magyar nép szájáról. Lásd Bartók, Kodály világhírű gyűjtéseit.

A népzene pedig a legősibb emlékeket is megőrzi, mivel a faji jellegzetességhez tapad. Még a nyelvet is túlélő, szívós, páratlan emlékezet. A magyar nyelvet európaivá és kereszténnyé lett magyarság régi zenéje máig pontosan visszatükrözi.

MIÉRT A SZITTYÁK?

Magyarázata egyszerű. Ha megfigyeljük a földgömböt, látjuk, hogy annak tengelye a Naphoz viszonyítva ferde, mely által a Föld egyes részein tisztán látható és érezhető a négy évszak határozott ideje a tavasz, nyár, ősz és tél. Ez az u.n. mersékelt égöv, mely alatt élő népcsoport jobban megértette és érthette az éghajlat viszonyait. A tél hidege után jobban észrevette a tavasz melegét, mely újraéledést, új életet mutatott, amely tevékenységre serkentette őket a jövőre nézve.

Látta a mag kikelését, ami rávezette, hogy ha kedvenc mag-eleségéből elraktároz a jövő tavaszra, azt elültetve annak többszörösét kapja. Így már nem kellett keresgélni, ami munkát és időt takarított meg neki, s egyben biztosítást a tél idejére élelem szempontjából. A nyugalmas tél ideje alatt volt ideje gondolkodni, hogyan fogja ezt a területet nagyobbítani és a magvakat raktározni. Miután már több ideje lett, kényelmesebben mehetett télen vadászni, talán csalétket tehetett a vadak részére, melyek nehezebben találtak élelmet az időjárás miatt. (Tudjuk a Kárpát-medencében a kukorica beérése idején a medvék, vaddisznók nagy károkat okoztak a késztermésben.)

A vadak bőrét lenyúzva, valamilyen a testét befedő ruházatról kellett gondoskodni. Majd ugyan e bőrökből megépítette őszi és téli lakóhelyét. Mikor első jurtáját megépítette bizonyára

kerekre csinálta, hogy a szél a sarkaiba ne kapaszkodhasson bele. Már építeni is tudott.

Az ember életére nem alkalmas természeti viszonyok elviselhetővé tétele szempontjából folyton javított, fejlesztett a már meglévő saját alkotásain a nyári és őszi időben, ezzel alkotóképessége, tudása folyton fejlődött.

A természet mostohasága miatt erre rá lett kényszerítve, tehát agybeli képessége jobban fejlődött. Ez az egész folyamat a mérsékelt égövön fejlődött.

A szittyák teljesen felöltözve, lábbelivel vannak ellátva, míg a rómaiak idejében is a katonaság mindig mezítláb van és könnyű test takaróval. Csak a hadászati fontos testrészein van fedve. Télen nem tudták pl. Németországot támadni, mert soknak lefagyott a lába, illetve a hideg miatt betegek lettek. Így mindarra, amire szükség volt a mérsékelt égövön, az az agy fejlődését segítette elő.

A meleg, vagy forró égövön erre nem volt szükség, így nem kellett alkotni. Nem volt szükség ruhára, házra, magtermelésre, előre való gondolkodásra. Az éghajlat nagyon kicsi változással mindig egyforma volt. A lakosság nem nagyon szaporodott, a természet által adott hal, madár, bogyó, megsérült állatok, vagy az időnkénti kannibalizmus életben tartotta őket. (Egyik perzsa uralkodó etiópiai hadjárata idején emberei egymást ették, miután élelmiszerük elfogyott és vizük sem volt.)

Igy tehát a mérsékelt égövön lakók a természet mostohasága ellen való küzdelme közben észbeli tehetsége jobban kifejlődött, azt le is győzte. Egyben kifejlődött az egymáson való segítség tudata (mert ott volt, még egy fajta), így az úr, válaszfal nélkül, az az igazi ember fejlődött ki alantas nélkül.

Mint Herodotus és mások megjegyzik: A szittyáknak soha nem volt rabszolgájuk és minden vagyonuk közös. Látjuk a legutolsó példáját a közös legelő Magyarországon, székelyeknél a közös legelő és közös erdő. —

CSATORNÁZÁS

Ázsia, Dél-India, Eufrátesz, Lanka és a Nilus völgyének csatornázása ugyanazon népnek a munkája. Toynbee említi könyvében, hogy tulajdonképpen nem az, amit effektíve csináltak, az nagy munka, hanem mai elképzelésünk szerint úgy néz ki, hogy az lehetetlen. Mégis ezt a lehetetlent ők megcsinálták. Ez a lehetetlenség az, ami alapja egész mai kultúránknak.

Ahhoz, hogy ezeket a természeti adottságokat kihasználják, kiépítsék és éljenek vele, az még nem azt jelenti, hogy ezzel be is van fejezve a munkájuk. Mert ha a munka egyedül be is van fejezve, viszont amennyiben azt nem ápolják tovább, azt egyszerűen a természet maga visszaköveteli és mint történelmi helyeket ma láthatjuk. Ezek maradványai a Föld egyik vagy másik részén mind megtalálhatók, pl. Angkor, Közép- és Délamerika. Ezek az épületek, építmények és furcsaságok, amit a természet maga visszavett, beépítette, benőtte az ő dzsungeljével és újra lakhatatlanná tette. Ezek a kultúrák meg is voltak, megépítették, megcsinálták, **AHHOZ BORZASZTÓ ERŐFESZÍTÉS KELLETT, HOGY AZOKON A HELYEKEN MINDEZT ELŐALLÍTSÁK.**

Feltétlen **MAGASFOKÚ GONDOLKODÁS VOLT SZÜKSÉGES AHHOZ**, hogy azokat úgy, oda megépítsék. Hogy azt a természet később visszavette, az természetes dolog. De ez a kultúra nem vészett el, ez folytatódott másutt, más valaki által, illetve ennek a népnek a visszamaradt részlege által, akik össze-

keveredtek azokkal, akik későbbi leszármazottjai voltak azoknak, akik azt építették.

Egyik indiai író szerint Angkor felépítése a székel nép érdeme. Az amerikai kiépítések az u.n. inkák és mayák érdemei. Hogy kik ezek a szakályok, kik a mayák és kik az inkák? Az amerikai kultúra, illetve a délamerikai és középamerikai kultúra a megállapítások szerint Kr.u. 300-ban kezdődött és Kr.u. 1492-ben végződött. Tehát tudhatjuk, hogy honnan került és kik csinálták. Egyesek nem akarják mindezt tudni, annak ellenére, hogy ezek utódai ma is megvannak, MINT TOYNBEE MONDJA, azok nem vesztek el, itt vannak más név alatt, ma is élnek és itt is maradnak.

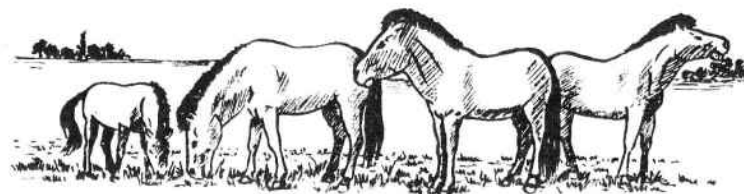
Toynbee rossz sorrendet mond, amikor azt összeállította, **még nem tudta**, hogy a Szumér kultúra **ősibb**.

Kezdődött Szécsenben, ahol a magtermelést az árpa (ami ott vadon nő) termelésével elindították. A **Szécsenből** leszakadt csoport keveredett az indo-kínaiakkal, akik a Jangce folyó délibb részén telepedtek le, s lettek a **kunok**, majd a kínaiak nyomására áttelepedtek Fu-Khuenbe, de a Jangcénél is csatornáztak. Majd miután már ismerték a vizen való mozgást is, egyik részük áttelepedett a **Lankára**, ahol szintén csatornáztak, s ahol a mai mérnöki megállapítások szerint is a lehetetlent állították elő, ez hozta elő az egész **Indiában** való csatornázást, amit Áshóka évezredekkel később javíttatott és újabbakat épített (ezért kapta **Ásóka**, mint magyarul hangzó és érthető, **ásóval** dolgozó melléknevet).

Kr.e. 5500-ban a magyar és kun keveredés leszármazottai **Szumérban** ugyancsak elkezdtek csatornázást. Az aranykeresés szempontjából Nubiába leküldött csoport az első és második víz-esés között elindította a **Nilus-menti** csatornázást.

Mint **Toynbee** megállapítja, mind ezen helyeken a csatornázást **ugyanaz a nép csinálta**.

Szécsen — Jangce — Fu Khuen — Lanka — Szumér — Nubia — Nilus középső folyása, majd a **hykszosz** csoport által a **Nilus deltája**.

KÍNA

Nekünk magyaroknak őstörténelem szempontjából Kínával nem sok összefüggésünk van, kivétel először **SZÉCSEN**, ami a mai Kína területén létezett. Ebben pedig mi voltunk azok, akik nagyban elősegítették Kína mezőgazdasági életét, ipari, államszervezeti fejlődését. A **TÖRTÉNELMI MONDÁKAT A FU-BELI KUNOK ŐRIZTÉK MEG**.

A kínaiak **FELJEGYZÉSE** szerint **FONTOSABB ÁLLAMI ÜGYEK**BEN A SZÓKE SZÉCSENIEKHEZ MENTEK TANÁCSÉRT. CSATORNÁZÁSI ÜGYEKBEN A KUNOKAT KÉRTÉK munkára, de azok nem voltak hajlandók, s inkább délebbre mentek. Például az egyik feljegyzés szerint Yaou, Kr.e. 2293-ban hívta Sungt, aki viszont hívta Youngt, aki **KHAN**, A KUNNAK A FIA, FOLYÓT SZABÁLYOZNI.

Említésre méltó a Kon Fu-Cius, Fu-i Kun, a törvénycsináló. A Fu Kueniek a legkülönösebbek **NYELVÜK** tekintetében. Sok benne a **NEM** kínai fajú **YUE CHIE**, A SZÉCSENI NÉP BESZÉDE, AKIK A RÉGI ÓKORBAN EZT ÉS SZÉCSENT LAKTÁK. EZEK A KUNOK. A Fu-beli kunok sötétebb színűek, kisebb termetűek mint a kínaiak, **MÁSFAJTA KEVEREDETT ÉSZAKRÓL ÉS A YANGCE FOLYÓTÓL**. Különleges nép, **NEM SZÁMÍT KÍNAINAK**.

SZÓKE SZITTYA — SZÉCSEN — INDO-KINAI KEVERÉDES A KUN.

Fu Khunban csak 1957-ben kaptak vasúti összeköttetést Kínával. A Fu Kuenieknek csak vízen keresztül volt összeköttetésük a világgal. Ebből láthatjuk, hogy a HAJÓZÁST A MAGYAR-SZITTYA FAJÚ NÉP E CSOPORTJA VEZETTE BE A VILÁGTÖRTÉNELEMBE.

Judith Freistman írja, hogy Kon Fu-Cius volt az, aki rámutatott a kő nyílhegyre, amelyet a Szu-Chen (Szécsen) NÉP HASZNÁLT A NEOLITIK IDŐBEN. Kőszerszámaik nagyon fejlettek voltak, különlegesen jó és szép kidolgozásban, amik találhatók délnyugat Szécsenben. A kőmunkák kidolgozása, anyaga hasonlított az ORDOSÉHOZ. Temetkezési formájuk Chou Cautui Chucoutin barlangban a két halott vörös színű porral volt behintve. A vörös festék már mutatja egész fent Ázsiában is a RÉGI MAGYAR-SZITTYA TEMETKEZÉSI MÓDOT.

Nyugat Szécsenben az utóbbi időig a hegyi kastélyokban lakók megtartották önállóságukat. Az új államforma alatt ezek leszármazottjait Pekingben tanítják, onnan küldik ki mint vezető hivatalnokokat. Szécsen nyugati oldalán, még most sem gyakorol nyomást a központi kormány az ott lakó ősi népre. Különleges írásrendszerük van. C. P. Fitzgerald 1965, William Watson írja, a KÍNAI TÖRTÉNELMET MONDÁK ALAKJÁBAN A DÉLIEK FU KHUN KÖRÜL TARTOTTÁK MEG. Ugyancsak Judith Freitsman írja, hogy ORDOSNÁL 30 EZER ÉVVEL EZELEŐTT MONDHATNI délszaki növényzet volt, vadállatok, gazellák és más. EZ A NÉP HASONLÍT AZ EURÓPAI ÉS SZIBÉRIAI VADÁSZÓ NÉPRE. A kínai civilizáció csak jóval később kezdi életét, amikor a szumériai már visszafelé hat India felé. A rizs Kelet-Indiából érkezett Kína területére kb. 2000-ben. Egyes elkészítési módjának neve Sakts, körülbelül Thai Földjén keresztül került be, tehát SZÉKELYEK VITTEK BE. A rizs Koreában és Japánban Kr.u. a VII. században jelent meg.

A BRONZ SZÉCSENBEN KR.E. 2500-TÓL, KÍNÁBAN CSAK KR.E. 800-BAN KEZD ELTERJEDNI, amit a LOVAS MAGYAR-SZITTYÁK ÉS SZÉKELYEK HOZNAK MAGUK-

KAL. Thai Földön és Vietnámban Kr.e. 2500-ban már voltak fokosok és házi szerszámok. Kínában a vas csak Kr.e. a III. században került be.

Érdekes dologra jövünk rá, ha a régi történelmet olvassuk. Rengeteget beszéltek MU FÖLDJÉRŐL. MU FÖLDJE EGY MESEBELI FÖLDTERÜLETNEK VOLT FELTUNTETVE. Ügylátszik a Mu-ról való írás nem is olyan régi, mert a Mu Földje Kínában van. Bizonyára a hunokkal hozták összeköttetésbe, ők említhették, mert ők ezen a területen már éltek, mielőtt Európában megjelentek volna. Akiket többször behívtak a kínaiak az egymás közti harcok miatt, jártak Honanban. HONAN északi részén HUANG folyó felett terül el Mu Földje.

Mandzsúria bőséges volt vadban. Annak északi része összeköttetésben volt a Bajkál tó környékével fajilag. Ugyancsak Ordostól Szécsenen keresztül Tibetig és Junanig. A MEZŐGAZDASÁGI ÉLET FEJLŐDÖTT A BAJKÁL TÓIG, MAJD KIALAKULT A BRONZ KORSZAKBAN, AMIT MIND A PÁSZTORNÉPEK TERJESZTETTEK. Majd ugyancsak a pásztornépek megszelídítették a lovat, amit a yangcei medencéből hoztak. A magtermelés mellett lóval, mostmár nagymennyiségű és kiterjedésű állattenyésztéssel foglalkozhattak kb. Kr.e. 3500-tól.

Az egymásközti háborúkban a kínaiak felkérték a hunokat segíteni. Ezek néha hosszabb ideig is ott maradtak. Gyakran beházasodás történt köztük. Így a hunok voltak a kínai erők. Kr.u. 317-ben a kun Ti Yuang volt az uralkodó Shansiban. Uralmának Kr.u. 386-ban lett vége.

Kr.u. 557-ben Szécsen még önálló volt.

A hunok ugyan elhagyták Kínát, amely úgy nézett ki, hogy soha vissza nem térnek. Mandzsúria lesz végleges hazájuk.

Kínában a hunoknak sokszor hosszúra nyúlt az ott tartózkodásuk, ami arra vezetett, hogy kölcsönös hatással voltak egymásra,

illetve egyvonalba vezették kultúrájukat. Nagyon nehéz megállapítani ezen a vonalon, hogy mi a különbség köztük. Ennek alapján a Kr.u. XVIII. században tulajdonképpen, hogy melyik hódította meg a másikat megállapíthatatlan, de nem is fontos. Mind testalkatilag, mind szokásaikban, kultúrájukban teljesen azonosak.

A hunok, mint tudjuk, ősi szittyá-mongol keveredés. A szittyák által kiválasztott, erősen keveredett, amelyet otthagytak, ezek lettek a később elnevezett hunok. A kínai Hiognu néven említi. A hunok a három nagy folyó körül, ami Mandzsúriában van, a Zungárt említhették európai tartózkodásuk alatt. Így a későbbi EURÓPAI IRÓK azért hívták a KÁRPAT-MEDENCÉT HUNGARIANAK, vagy Ungarnnak.

DEVANAM PYA TISZA ISTENNEK FIA TISZA

LANKA

Lanka el volt nevezve Ceylonnak is, de mint látjuk, Lanka visszakapta eredeti szittyá nevét: Lanka, amely az ősrégi időkbe tehető vissza, amikor kb. Kr.e. 7000 körül a szécseniektől elvált a dél felé terjedő része, amely keveredett az indo-kínaiakkal (mai elnevezése szerint). Ez a nép telepedett le a mai Kína területén, amely abban az időben, mint Kína, igen kicsi területen feküdt. Majd később, mint a kínai történelemből tudjuk, hogy ezek már csatornáztak maguknak területeket, azonban nem voltak hajlandók a kínaiaknak csatornázni. Így elhagyták Yangce területét és lehúzódtak a mai Fu-Khunnak nevezett területre. Itt később a csónakázásba úgylátszik már beleélték magukat (hiszen Szecsüanban is négy mellékfolyó torkollik be a Yangcébe), tehát ott is csónakáztak. Majd itt Fu-Khunban még jobban kezdték használni a csónakot és átjártak a mai Formózára. Mindjobban megerősítve vízijárművüket, a parton végig lementek Nyugat felé és addig csónakáztak, amíg elértek a Lankához.

A Lankán tovább menve találkoztak az akkor a Magyar folyó s a Madaras folyó területén a magyar csoporttal, ugyanis a Magyar (Adyar) folyó területén fel a Godavári folyóig és le India déli csücskéig az a szittyá nép, amely még Ázsiában a Bajkál tó körül keveredett a mongolokkal. (Majd a szittyá főcsoport a nagy keveredetteket otthagytá, mikor a főcsoport elvált a Szécseniektől — akik tudjuk a Szécsennek nevezett medencében telepedtek le). A főcsoport maga, a nem nagyon keveredetteket a

legtisztábbat a keveredettek közül, leküldték India déli csücskére, ez lett a MAGYAR csoport a MAGYAR FOLYÓNÁL, ami ma (Adyar-nak) van feltüntetve.

Ez a két csoport, a szittya fajnak két csoportja, amely már bizonyos fokig keveredett volt, ezek szintén ÖSSZEHAZASODTAK. Megemlítve, visszamenőleg, hogy a kunokból (mint olyanaknak a Szécsentől elvált csoportot a kínaiak nevezték kunnak), úgylátszik nagyobb tömeg érkezett később a Lankára. Hoztak magukkal már tehenet is, ez volt a mindennapi foglalkozásuk, a tehenészet.

Ez a csoport és a magyar csoport is Dél Indiában a magtermelést már ismerte. Kettőjük keveredéséből származó, úgylátszik nagyon intelligens emberek, a később székelynek nevezett nép volt, akik felvonultak Orisszába, a Gangesz felé, azonban az erős Monszun miatt nem találták teljesen elfogadhatónak a területet. Tudván és ismervén elődeik vízijárműhasználatát, elindultak cserkészni mégjobban Nyugat felé. Ezek a székelyek lettek a későbbi SZUMÉRNAK nevezettek. (Ezt a leírást azért tettem közbe, hogy jobban megérthessük hogy kik a Lanka lakói.)

Lanka eredeti lakói a most kiadott egyik könyv leírása szerint, amit A. F. T. Ludowyk adott ki: Short history of Ceylon címmel — a Chin gulas, de miután ezt magyarul értelmezzük, ezek voltak a **kun gulyások**. Nem tévesztendő össze a szittya gulyással, ami Gulyerathban van. A gulyeráti az SZITTYA GULYAS. De az író feltétlen összekeveri a két értelmezést, márcsak azért is, hogy jobban beilleszkedjen India történelmébe. A könyv 21. oldalán azt írja, hogy ezek sin gulyás nyelven beszélnek, vadászni járnak. Ezek a gulyások nem végeznek földművelést azonban kitűnő nyilasok. Ezzel rávilágít arra, hogy ez feltétlen szittya csoport, a szécseniek a pásztor-népből való, akik levándoroltak és gulyások voltak. Ez a gulyascsoport meg is találta amit keresett, mert Lanka ideális hely volt az állattenyésztésre, amit mind a mai napig űznek, ugyanazzal az elgondolással és törvénnyel amit később az egész Kárpát-me-

dencében is alkalmaztak (hány százalék jár neki az állatok őrzéséért).

Ez a későbbi időben alakult ki a Kárpátmedencében, de ugyanaz a forma.

Ha azt nézzük, hogy miért nevezték sok néven, de főleg az utóbbi időben singaléznek, csak azért, mert kun gulyás (ha a K betű helyett C betűt használunk, akkor cun gulyás lesz, de ha mégjobban elferdítjük, és a C betűből S-t használunk, akkor már sin gulas lesz, vagy singaléz, de az elferdítések előtt az kun gulyás néven volt ismeretes.

Ezek a kunok — mint látjuk — Kr.e. 2800 után a kun és magyar csoport már teheneket vitt magával, szöllőt és datolya pálmákat (amiből Szumérban italt készített).

A második és harmadik vízesés között Nubiában volt a KUN. Tehát a Lankáról elvonult kun lett betéve a szumérok után, s ők lettek a yamiak. A harmadik és ötödik vízesés között volt a (madyoi) magyar néven nevezett népcsoport, melyet bizonyítanak a mostani gátépítések miatt magasabb hegyekre felvitt templomok falában levő bevésések.

Kr.e. 4000-ben Nubiában aranykeresés céljából kiküldött szumérok — akik már nagyon keveredettek voltak, a szomáliakat vitték magukkal — kiknek még csak kecskéjük volt és némi magtermeléssel is foglalkoztak.

A wawattiak Nubiában az 1. vízeséstől a 2-ig, ezek voltak a szumér aranykeresők leszármazottai, azért van benne a göndörhajú szomáliai is. Később ezek Kr.e. 1800 és 2000 között Szeszosztrisz kegyetlenkedései után visszavonultak az Indus völgyébe, s az akkori szittyák Kr.e. 1730-ban betették őket mint lovas, szeres harcosokat Babilonba.

(Ezt a leírást szintén azért tettem Lankába, hogy tudjuk az összeköttetést a két, illetve a három csoport között.)

Tehát a lankaiak a kun gulyások, azok leszármazottjai. Hogy később mennyire keveredtek egymással, azt látjuk abból, hogy a keveredés folyamán előállott különbségek szabályszerűen kimutathatók. Maga a kun mint olyan, nem volt harcos, pásztor nép volt és az ma is. Sokmindent eltértek, különösen ha az rokonság részéről jött, mint pl. a későbbi időben a pándiak, akik tudjuk hogy maguk a főcsoport, aki kisázsiai levonuláskor fennmaradt a Myceneának nevezett város területén (Myceneáról nevezték el, ami Görögországban van. A jelenlegi ásátásokból kitűnik, hogy Mycenea körül voltak a sírhelyek). Ezek a pándiak, a visszavonulás után, miután Kr.e. 1200—1182 után, Trójából kivonultak, tisztább, szőke ágát India nyugati oldalára küldte le a főcsoport, hogy vigyázzon Indiára Dél felől. Nem akartak beengedni több Szumér menekültet, bár Szumér menekülő már nem is volt hanem másfajú nép, akiktől meg kellett védeni Indiát.

A pándiak maguk — Megasthenes megállapítása szerint is — Heracles lányának utódai, Megasthenes felismerte hogy a pándiaknak éppen olyan élete van, mint azoknak, akik Athén, Théba, Delphi körül éltek. Ez bizonyítéka annak, hogy a pándiak maguk a szittyá főcsoport (úgy látszik katonai oldala, nem maga a vezérség, de hozzá tartozik). A szőke ága a magyar-szittyá csoportnak. A pándiak rendet csináltak a Lankán, mert már igyekeztek oda behúzódní azok a kevert fajúak, akik Szumériából menekültek, s akikben több volt a szemita beütés, vagy az u.n. árja. Ezeket az árjakat igyekeztek visszatartani a Lankán való letelepedéstől, mert a kun a nyilat, íjjat tudta ugyan használni, de gyilkolni nem volt hajlandó, már azért sem mert elfogadták a budhizmust, Kr.e. 480 körül. Az erősebb budhizmus terjeszkedése Áshóka ideje alatt volt, amikor úgy tekintette a Lankát — és így is mondta — hogy testvér nép. Mint ilyen, rájövünk arra, hogy úgy a lankai, mint a Gangesz vidéki maurián királyság egy és ugyanazon nép tagjaiból állt. Ez Kr.e. a III. században volt.

Áshóka igyekezett a lankaiakat megtartani, mert fajilag tiszták voltak. A kun gulyások a Lankára való betelepedésük után megkezdték a sziget csatornázását, amely tetőpontját Tisza ki-

ráltsága alatt érte el. A CSATORNAÉPÍTÉSBEN az akkori időkbén NAGY MESTEREK voltak, a mai kimondott mérnöki tudással; km-enként 5 cm eséssel. Ezen tudásukat már magukkal hozták Ázsiából.

Egy tisztogatási művelet megtörtént még egyszer, mert az árják igyekeztek beszivárogni (a nagyon keveredett székely-szemíták) az árják propagandája miatt. Ekkor jött Szena-Gutika név alatt ismert tisztogatási művelet. A guttik lovakkal jöttek, tehát magyar-szittyák jöttek. Ennyire védték a lankai kunokat a keveredéstől.

Állítólag a beszivárgási elem árja wartából jött, amely nem volt még ebben az időben erős politikai erő. A kunok a pándiakkal testvéri viszonyban voltak, összeházasodtak, úgy a vezetők, mint a népi réteg.

A tamilok, mint a kun gulyások, ebben az időben megkülönböztethetetlenek voltak. Az író szerint is a tamilok és a kun gulyások nem voltak idegenek egymásnak.

Áshóka uralkodása, mely Tisza uralkodásával egyidőben volt, a budhizmus elterjedt a Lankán, Áshóka által átalakított formájában. Lanka a későbbi időben az angkoriakkal szoros összeköttetésben volt mint testvérnépkel. A vezető személyek összeházasodtak. Az angkoriak állítólag így kaptak királyi címet. A kun gulyások kivétel nélkül budhisták voltak. Aki nem volt budhita, az szerintük nem volt ember.

Lanka a guttiknak a kitisztítása után újabb Damil támadást kap Elara személyében, ki Cola vidékről jött. A damilokat mint halálos ellenségüket nézték, és faji szempontból az is volt. A damilok a keveredett népcsoportok voltak, akik igyekeztek megdönteni a budhizmust.

A dravidák az eredeti magyarok, a Magyar (Adyar) folyó régi telepeseinek utódai, kik Kr.u. 600-ban nem mehettek be a

Kárpát-medencébe nagybani keveredésük miatt. Az író, Arasaradhanna, ír weddik árjákról, de tudjuk, hogy weddik árja nem volt. Amiről a weda ír mint idő, abban az időben árja nem létezett, a weddik történelem jóval az árják előtt történt.

Nevetséges indo-árja telepések megjelölése, mint akik a mezőgazdaságot bevezették, és nagy gyakorlattal rendelkeztek ezen a téren. Lehetetlen elképzelésű dolgot akar az író beépíteni, ugyan is a kun gulyások, akik a Szécseniek (akik a magtermelést bevezették), annak egy elvált ága a magtermelést már akkor ismerte, amikor az u.n. árják még nem lettek kiverve Babilonból, még nem jöttek ki Arábia déli sarkából, sőt még Afrikából sem. A magtermelést 10,000 évvel ezelőtt a Szécseniek már kultiválták.

Keveri az író továbbá a népi megjelöléseket is. A pándi nem volt dravida. Aki ottmaradt, sötét, kevert dravida volt. Pándiak szókék voltak és ma is azok. Be is mentek a Kárpát-medencébe. (Lásd: Szatmár megyei Pándiak Magyarországon.) A kun gulyás (singaléz) 8500 éves lakója a Lankának, tehát előtte csak a magyar látogathatott a Lankára, de **nem volt telepes**. Hogy a szittyá gulyások csak csekély töredéke is a Gulyeratból Lankára ment volna, **nem feltehető**, a nagyobb területi lehetőségek a Gulyeratan és a távolság miatt a kettő között. Az eredeti pándiak szókék voltak (kik az előbb elnevezett myceneások) odarendelve a szittyá főcsoporttól, hogy megvédjék a kun gulyásokat az árja betolakodóktól. A pándiak úgy iparosokkal, mint fegyveres erővel segítették, mint testvér népet, a Kr.u. 600-as időkig.

Dutugemenu — Budist — mint kun gulyás, igyekezett kirtani a becsvágyó szumér szemita, árja, bujkáló, visszamaradt részlegeket, akik megtévesztés céljából damila név alatt szerepelnek. Semmi közül a tamilok, dravidák, vagy pándiakhoz. Dutugemenu tisztogatási művelete egy könyvben úgy van feltüntetve, mintha sajnálná az esetet. Azonban ebből csak azt sajnálja, hogy két nem tiszta budhistát is megölt.

A kun gulyások, hogy meg legyenek védve az árja és a nagyban keveredett szumér szemita bujkáló csoportoktól, Ashóka igyekezett a lankaiakat rávenni a budhizmusra való áttérésre. A budhizmus, melynek alapítója a katonai lovag, templomi rend, volt Susa-i uralkodó fia, Guatama, Buda. Egy intelligens megfogalmazás a brahmini kasztrendszer ellen. Buda, ki az orosz-láncímeres rangot viselte, mint a Nilusmenti kussok, majd később az indiai kussok, a világ négy táján uralkodó, négyoroszlános szoborral, amit ma átvettek Indiában, mint nemzeti szimbólumukat (mint a rómaiak a farkast), amely ősi etruszk nemzeti szimbólum, emlékeztetve északi magyar-szittyá életükre.

Ashóka és Tisza levelezése alatt van először feltüntetve az ember, mint Istennek fia, ami magyarul érthető, magyar, vagy székely betűkkel írva. Devanam Pia. Azt jelenti, Istennek fia. Deva az Isten. Magyarban az M = K betűt jelentett. A P az F-et jelenti, tehát Devanam = Dévának = Istennek fia. A kun gulyásoknak is nemzeti jelvényük az oroszlán volt, ma is az, amit Núbiából, az onnan kivonuló kunok egy része hozta magával. Ott volt a magyarokkal együtt a felségjelvényük.

A tamilok vagy dravidák a Magyar (Adyar) folyó melléki magyaroknak Kr.e. 2800 előtt visszamaradt részlegei, akik Kr.e. 3100—2230 a szumériai menekültekkel keveredtek. Így Kr.u. 600 után történt kiválasztások alatt vissza lettek küldve a Magyar (Adyar) folyó vidékére mint nem tiszták, ami lelkivilágukra nagy hatással volt. Így lett belőlük igazi indiai, de nem tiszta árja. A régi ragozó nyelvüket megtartották mind a mai napig. A ragozó nyelven készült verseik, irodalmi munkáik ma is gyönyörűek.

INDIA

„Keressetek, kutassatok, mert az egész világ egyetlen nemzete sem talál annyi kincset kultúrájának gyarapítására, mint a magyar társadalom az ősi India kultúrájának tárházában.”

Kőrösi Csoma Sándor

Ez egy irányvonal az indiai kultúráról, amely a maga valójában India története, de a vonalvezetés és a történelmi események a MAGYAR-SZITTYA FAJ és annak egyes ágai történelme India területén.

Szittyák Azsiában. Elválnak. A dákok letelepednek India kellős közepén. Másik része Szecsvánban, a Himalája keleti oldalán. A dákokból elvált a szittyá-mongol keveredés által előállott magyar, kik lementek Dél-Indiába. A szecsvániak egyik része leszakad, keveredtek az indo-kínaival és lett belőle a kun. Kunok a Lankán keveredtek a dél-indiai magyarokkal és lettek a székeltek, a mai Andra Phrades Orisszában.

Kr.e. 5500, székeltek bevonulnak az özönvíz utáni Tigris és Eufrátesz közé. Megalapítják Szumériát. Kr.e. 4000, szumérok aranykeresés miatt a később Núbíának nevezett Nilus mentén telepednek le. Kr.e. 2800, a magyarok és kunok legelőkeresés céljából a már ott lévő szumérok értesítése alapján szintén a Nilus

mellé telepednek — a negyedik és ötödik vízésés között — a
hykszoszok által Kr.e. 1730 után elnevezett kussok lesznek.

A szittyák kétfelé válása óta sokezer év eltelt, azonban a
kettő közötti kapcsolat — a kunok és székelyek által — fenn
volt tartva, amint látjuk a két kikötő használatával is: ERIDU
SZUMÉRBAN, ERIKAMEDU DÉL-INDIÁBAN a Kaveri fo-
lyó felett.

Bhaárúkachchha (Broach) a kikötők legnagyobbika az In-
dus folyó torkolatánál, mely az összeköttetést fenntartotta köz-
vetlenül a DÁKOK mint a NEMZETSÉG FEJE és SZUMÉRIA
között.

Szumérba való település, mely kb. Kr.e. 5500 körül történt
— Sir L. Woolley megállapítása szerint — a 2500 év alatt kifejlő-
dött szumér kultúra Szumériának a legboldogabb, legcsendesebb
kora volt. Tudniillik 3100-tól a városállamok közötti harc meg-
kezdődött, mely valójában a KÉSŐBBI NÉPVÁNDORLÁSI SO-
ROZATOT, A NAGY HARCOK KEZDETÉT ÉS A SZITY-
TYÁK ÖNFELÁLDOZÁSÁT ÉS ANNAK KÖVETKEZMÉ-
NYEIT hozta magával. Ez ELINDÍTOTTA az Indus Kultúrá-
nak nevezett CIVILIZÁCIÓT, mely későbbben a mai népi letele-
pedéshez és a későbbi civilizációhoz vezetett.

Hogy a brahminok magukat Istentől valónak számítják, ez
az akkori idők elképzelése szerint mondjuk helytálló, mert a szu-
mériai papnőket nemzet továbbvitele szempontjából tartották —
hogy a papnőkhöz bizonyos esetekben, donációkkal, adományok-
kal lefizetve bemelessenek, természetesen csak éjszaka — és az
azoktól született gyermekekre azt mondták, hogy Istentől szár-
maznak. Az ilyen isten fiai és gyermekei Indiában is megvoltak.
Ezekből a papnőktől származó utódok, akiket a szumériai mene-
külésből Indiába átvándorolt papnői rendszer vitt magával és
mint mondtam meg is volt Indiában és Kr.e. 1800 után azokat
a szittyák elvitték magukkal mint elhatároló népcsoport, amely a
hurrián nevet kapta.

Indiában is mint minden más államban is volt és van egy
olyan irányzat, hogy valamiképpen fel kell tárni a nemzet múlt-
ját, hogy legyen egy népfejlődési háttere. Nagyon érdekesen —
még mielőtt a Mohenjo Dáró-i ásatások megkezdődtek volna —
a brahminok Kr.e. a III. és II. században már elkezdtek fúrni az
igazságot, hogy nehogy úgy legyen, ahogy valójában történt min-
den. Így építettek fel maguknak — mint az összes más népek is
— egy képzeletbeli múltat.

Ez a képzeletbeli múlt pedig abból állt, hogy Manu meg-
született valahol Indiában, egyenesen az Istentől (Bhrama). Így
nevezték magukat bhrámistáknak (amely tulajdonképpen Babi-
lón a mittanik és a kasziták által történt elfoglalása után indult el),
ez az árjáknak nevezett szemita fajú csoport, Kr.e. 1732 után.
Akkor úgy gondolták, hogy legjobb lesz az egész szittyá mozgásba
éket verni. Feltétlen le kellett valakit küldeni oda, s ez egy régi
beszivárgási folyamat, amire véletlenül jöttek rá a szemita fajták
a szumér beszivárgás óta, hogy a szittyákkal hogyan lehet a leg-
könnyebben elbánni, mert azok lelki beállítottságuknál fogva nem
gorombák, nem gyilkosok, megtűrnek maguk körül embereket,
népeket, tehát könnyű lesz a beszivárgás és ott fogják tönkretenni
őket még az elején, Indiában.

Az Indiába való beszivárgás a Harrapa kultúra megszűnése
után könnyű volt, mert arról az egész területről már elvonultak,
mert 1800-tól 1200-ig a szittyák Kisázsiaiban, tehát a Nilus völ-
gyétől a Kánaánon, Anatólián, Krétán, Athenon és fent az u.n.
Orosz síkságon és Dáciában voltak — mivel megvolt az okuk rá,
hogy ott legyenek. Először is a szittyáknak feltétlen új letelepü-
lési helyet kellett találniuk, miután látták, hogy mi történt a mon-
golokkal, s hogyan van Indiában a keveredés.

Az árják maguk bementek Indiába — mint ők mondják —
fehéremerként, azonban ma nincs fehér ember az árják, a bhra-
minok között, mert ott az ausztraloid (aboriginal) bennszülött-
szín átment, átszívozott. Ők, akik szektákat, kasztokat tartottak,
s mégis szürkés-fekete színt vettek fel! Ilyenképpen ők is elcsúsz-

tak ezen a formán hogy ők fogják majd Indiát átvenni és akkor majd rendet csinálnak. Úgy gondolták, hogy mivel szittyák vannak ott, azoktól a beszivárgás alapján majd kényelmesen át lehet venni.

Lassan-lassan felmentek Északra, ahol teljesen vaddá váltak azalatt a 200 év alatt, amíg végre eljöttek oda és látták — de tudták anélkül is — hogy ott nincs senki mert a szittyák csoportjai, azoknak majdnem minden egyes darabja a Kuss földjétől, a Nilus völgyétől fel egészen Anatóliáig, illetve a Kászpi és Fekete tenger feletti részen voltak, tehát India üresen állt. Ezért könnyű volt nekik lassan bemenni, beszivárogni, azonban kimutatni nem tudják hogy honnan is jöttek. Nem lehetett kimutatni és ők nem is akarták kimutatni hogy Asszír-Babilónból lettek ide-rendelve az asszír-babilóniak által.

Igy építettek maguknak egy nagy mesét Manuról, hogy hogyan született, mit csinált és mi lett belőle. Kitaláltak mesemondákat amiket ők maguk terjesztettek el, s ezen mesemondák alapján Kr.u. az I. század vége felé látott napvilágot az első leírás, amely elmondja azokat a dolgokat, hogy Manu az, akiből származott az egész indiai nép. Azonban egy nagy szépséghibája van a dolgoknak, ők nem tudtak írni! Később átvették ugyan a szanszkritot, de a szanszkrit már a legjobb úton volt arra, hogy irodalmi nyelv legyen, mert azt a budhisták már kifejlesztették odáig. Azonban lassan úgylátszik hogy átvették, de a kasztrendszer már magukkal hozták Babilonból, azt nem ott alakították ki. A kasztrendszer azért akarták újra kialakítani, mert már látták, hogy a keveredés nagy bajokat okozhat ha nem vigyáznak, mert a többiek már mind szürkéek voltak. Hogy megmentse magukat, kialakították a kasztrendszer, ami azt jelenti, hogy nem szabad benősülni idegen családokba, nem szabad még hozzájuk sem érni, nehogy véletlenül összekeveredjenek.

Az árják voltak a kétszerszülöttek. Egyszer mikor valójában megszülettek, másodszor mikor elfogadták őket mint kaszt, mint osztály-jogost. Ez az osztály-jogos volt az, aki teljesen szemitának

maradt meg. Tehát szín és faj! Ebbe az osztályba tartoztak azok, akiket már kétszer ellenőriztek. Idetartoztak először is a harcosok és a vezetőség, másodszor a papok, harmadszor a nép, s a negyedik volt a sudaras. A sudarasok voltak a minden más fajból választott munkások, tehát Sudras és Dassa, bennszülött eredeti. Érdekes, hogy a bennszülött az eredeti, amit megengedtek hogy legyen és kékesszürkévé váltak tőle.

Arja azt jelenti, hogy különleges, illetve magasabb rang, ami nem tartozik sehová, azaz az osztályok felett áll. A dassasokat mint olyat úgy nézték, mint az emberiség legalsóbb rétegét. Félték, hogy a dassasokon keresztül elvesztik színüket, illetve színkeveredés áll elő az árják között és elvesztik árja mivoltukat. Így akarták megakadályozni és biztonságba helyezni magukat a színkeveredésben. Mert a KASZT ezek szerint azt jelenti, hogy **ÓVAKODNI KELL A SZÍN MIATT.**

Egy másik említésreméltó dolog, hogy a papság nem alakult ki Indiában. Nem alakulhat ki egy vándorló nép életében csak hosszú-hosszú évszázadokon át, mert a vándorlók még nem tudnak papságról. Legfeljebb csak saját szentjeik voltak az erdőből (mint Németországban a germánoknak sem volt semmiféle papi rendszerük, amíg a rómaiak be nem mentek, hanem csak egy bizonyos varázsló emberük). A bhraminok már paprendszerrel jöttek, a pap maga a kaszt. Érdekes megjegyezni, hogy a főpapot parókiának nevezték, innen van a parókia elnevezés náluk. A két csoport, a **szekta** és a **szemita** vigyázott a királyra és az egész vonalvezetésre az árjáknál, ez volt az ellenőrzés a szemita egyéniség megtartása ügyében és ezért volt a kasztrendszer.

Ebből is látható, hogy ők már egy megalakított rendszerrel jöttek, de azt nem akarták kimutatni, hogy mennyit tudnak, tehát valahol az erdőben északon meghúzódtak egy ideig (ez a bibliai 40 éves zsidóvándorlás a pusztában). Ez azt jelenti, hogy az újszülöttek, az új generáció már teljesen meg fogja változtatni az egész képét a dolgoknak, mert az öregek kihálnak, a fiatalok mást tanulnak, amit a papok (az Isten szája) kiadnak parancsba.

Igy indult el minden, hogy nem tudtak semmit az előzményekből, de papjaik, a bhrámin papok megvoltak és azokkal jöttek be Indiába. Semmi írás, sem ipar, sem kulturális fejlődési folyamat nem volt náluk.

Kecskéik voltak, de a lovat csak távolról ismerték annak ellenére, hogy lovat áldoztak később, holott azt sem tudták, hogy a ló tulajdonképpen mire való. Ez egy jó ürügy volt arra, hogy ők tulajdonképpen egy nagyon régi nemzetséghez tartozzanak, de nem árulták el, hogy melyik volt az a nemzetség. Az a nemzetség az asszír-babilóni volt és onnan lettek kiküldve hogy odamenjenek és azt csináljanak amit lehet és a beszivárgás alatt olyan mozgást indítsanak el, amely tönkreteszi a szittyák életét.

Erre a lóáldozásra nagyon jól megfelel A. L. Basham könyve, amely szerint: a Rig Vedában történő esetek olyan régen voltak, hogy akkor az árák még nem voltak Indiában, de úgy látszik, ők átvették a szittyáknál szokásban lévő lóáldozást mint sajátjukat, amit viszont a harrapai ásatások megdöntöttek. Rig Veda ugyan India történelme, de az akkori időkhöz az áráknak semmi közük.

Kr.e. a II. században — mondják a hinduk — megjelent egy írás. De az az írás nem jelenhetett meg már azért sem, csupán szájhagyomány alapján történhetett még vagy 200 évig, miután majd megtanulták a szanszkritot és azt lassan átvették maguknak. De azt még jóval később is csak a papok és az arisztokrácia használta. Ők tudták, hogy az a legrégebb írás és nem hasonlított egyáltalán a szumérokhöz. Igyekeztek ezt saját maguknak kisa-játítani, ami sikerült is még vagy 1900 évig, míg Mohenjo Dáróban az ásatások alapján napvilágra került az egész Indusvölgyi kultúra, ami sokmindenre megadta a valóságos választ.

Még benn éltek az erdőkben, lassan csoportokat alkottak az u.n. Oxus folyó körül. Később elkezdtek irtani az erdőt és hozzakezdték a mezőgazdasághoz. Állítólag 1500-ban jöttek be, miután a Harrapa kultúra megszűnt. Ez könnyen lehetséges, mert a szittyák legalább már a XVIII. században Kisázsiaiban voltak.

Tehát bevonultak kb. 1500 körül, ami éppen megadja a keltezést Kr.e. 1732-re, mikor a mittanik és a kassziták elfoglalták Babilónt. Először bementek az erdőkbe és ott éltek sokáig, s főleg tehén nevelés volt a vagyonuk (amit nehéz elhinni). Lassan hozzáfogtak a mezőgazdasághoz, ami tulajdonképpen a jövedelme és a gazdasági élete volt az indusvölgyi népnek. Ők azt már nagyon jól tudták még mielőtt bevonultak, hogy tulajdonképpen mi is történt ott azelőtt, mert látták a földművelés maradványait és magát a várost Mohenjo Dárót és néhány külső települési helyet amibe nem mentek be, mert elég babonások voltak, de nem is akartak oda betelepedni, mert nem tudták hogy mit kezdjenek vele, hiszen az erdőségekben voltak 200 évig. (Mint említettem a Biblia szerint is át kellett alakítani két-három generáción keresztül előző életvonalukat, hogy újból kezdhessék az életet, mivel ők Babilónból jöttek, hiszen papjaik voltak. Később a görög, baszarne, horvát és szerb minta ugyanaz.)

Rig Veda és Vedik természetesen emlékezetből lettek összeszedve jól vagy rosszul, de az a szittyák átalakított története. A Puranas Kr.e. 500-tól a Kr.u. 500-as időben lett valahogy megírva. De itt elárulják saját magukat, mert azt mondják, hogy Prit-hu a király, aki az erdőirtást és a földművelést tulajdonképpen bevezette a Gangesz völgyébe. Itt egy kis hiba csúszott a számításba, mivel történelmükbe bevették Pirithóst. Ugyanis Prithu vagy Pirithós annyi, mint meleg, sült, világít, ami tulajdonképpen a Napra vonatkozik, ami a Nap fiait jelképezi — pirít — napfiai — szittyák. (Ez a Pirithós már működik ugyancsak a görög történelemben is, hogy Theseus Pirithóssal járt, aki nem tudott meg-egyezni a doryánokkal és Pirithós állítólag meghalt Theseussal. Heracles felhozta Theseust az alvilágból, hogy ő legyen a görögök őse. Theseus pedig később elment vissza Lydiába, ahol ledobták a hegyről és ott végérvényesen meghalt.) Ugyanez a Pirithós működik itt is, aki állítólag elrendelte volna az áráknak az erdőirtást és a mezőgazdaságot. (Igy kapunk alapot arra, hogy mi idevalók vagyunk, mert Pirithos a mi királyunk volt.) Ebben van is valami igazság mert Pirithós nagyon régi, de szittyák és semmi köze a menekülő szemitákhoz, akik aztán bejöttek mint

árják. Ezek menekülő szemiták Babilónból és más helyről. Az árjáknak nincs semmiféle alaphelye, ahonnan bejöhettek volna.

Miután nekik is megvolt a vízözönjük, megvolt a **kerek-sátrai harc kurava és a pandaiakkal**, így beépítették azt a saját-maguk történelmébe, **azonban semmi közülük nem volt hozzá.** Delhihez nekik a világon semmi közülük nem volt, hiszen **Delhi abban az időben még nem is létezett. Delhi a tomoriak által lett alapítva Kr.u. 736-ban.**

A. L. Basham azt írja, hogy lehetett nekik (Inter tribal) egymásközi háborújuk, de csak tehénlopás miatt, ami verseikben is sokszor fel van tüntetve.

Kr.e. 1750, az Indiában visszamaradt keveredett dákok és bennszülöttekből lettek a dassák. Ezeket Indiában hagyták mint keveredetteket, s ezeket használták ki a bhráminok és alkalmazták őket mint földművelőket. Dassas tulajdonképpen a dákok és bennszülöttek keveredése, mert **Dácia ma is megvan India közepe.** Ez volt a dákok letelepedési helye, ők uralkodtak ezen az egész vidéken abban az időben. **Miután ők lementek a Nilushoz elintézni a Szumér, Babilon, Ninive és Nilusmenti dolgokat, üresen maradt az észak-indiai rész, nem volt rá lehetőség, hogy Dél-nyugat-Ázsiában megmaradjanak a feketék és szemiták miatt, tehát újra feljöttek északra Kr.e. 1200 után.** Ezek a kussok csináltak maguknak királyságot Indiában.

Beszélnék egy vízözönről is, amiben Manu fiai elpusztultak és annak egyikéből lett az, ami lett. De ez szintén a szumériai áradásról beszél. Látjuk, hogy ugyanaz a legenda menf az Indus völgyében, mint ami volt Babilónban vagy Mezopotámiában.

Megállapítják később az írók — Szama és Jahur — hogy Ramajama és Mahabharata csak arról ír ami Kr.e. 1000 és 700 között történt. **Azonban ezt csak szóbeszéd után tudták leírni Kr.u. az I. évezredben.**

Lassan kialakult az árjáknál a királyság. Azelőtt királyság ott nem volt ugyanúgy mint a szittyáknál. Volt vezér, aztán később mint pl. Szumérban, bevezették a papi rendszert, a királyságot, a papkirályt (később kettéváltak s mint látjuk Nagy Károly orientális frank, aki benősült az avar házba hozta be azt, hogy a papság uralkodik a király felett is — elment Rómába megkoronázatni magát). Ez szemita törekvés volt, hogy a papságon keresztül tudják elnyomni a népet, s ez alakult ki az árják között is, mert királyt választottak ugyan, **de a királyt is két csoport ellenőrizte, a szakta és a szemiti.** A szemitizmust tartották szemelőtt mindenekelőtt.

Ők nem akarták tudatni hogy hogyan is volt az ellenőrzés és milyen vonalon. Nem hozták nyilvánosságra, hogy azért nem keveredünk, azért van a szekta felállítva, hogy keveredés ne jöhessen létre és megmaradjanak tiszta szemita formában. Azonban látjuk, hogy ma Indiában már feketék ők is, hiába volt minden ellenőrzés. A királyságot azért hozták létre, hogy harc esetén legyen vezérük, bár nagyon hosszú időbe telt, míg kisebb részletekben ezt megalakították, mert egész India majdnem teljesen szittyá ellenőrzés alatt volt.

A későbbi arab invázió is azért volt, hogy ezeket segíthessék, de az arabok akik bejöttek, látták hogy nem lehet visszatartani a keveredési folyamatot és ezért ők is feladták ugyanúgy, mint ahogy feladták mások is.

Ezért adták fel a szittyák is Indiát, pedig eleinte a dákok odamentek letelepedni, hiszen Madhya Pradeshnek, a Magyar Központi területnek Dácia éppen a közepén van. A dákok ott voltak mindaddig, amíg nem látták, hogy sajnos a keveredés mégis csak előállt és így adták fel Indiát.

Az árják nem mondhatják egyáltalán, hogy valamit is építettek. Árja építkezés nincs egész Indiában. Nekik semmilyen kimutatható árja építkezési formájuk nem volt és nem is lesz,

mert az összes templom, úgy a sziklába vájva, mint a felépítettek ma is Zigurátot személyesítik meg. Az építkezési forma ugyanaz, mint a Zigurát forma; szegletes, keskenyedő, lépcsőzetes építési forma.

A kőmegmunkálást, sziklamegmunkálást, sziklatemplomok építését a budhisták (akik székelyek) feltétlen Egyiptomban a Kuss éra alatt gyakorolták be. Volt idő, amikor Kr.e. 2600 körül Szumérből tömegmenekülők újabb települése indult meg a Nilus-völgyének egyik részében, amit úgy hívnak, hogy Wawat. Ezek munkások voltak és mint földművelők és munkások jól dolgoztak, mert ők végezték az összes kőmegmunkálást a Nilusvölgyében is. Majd amikor onnan kivonultak, a visszavonulás után Kr.e. 1500-1200-ban hajón szállították le őket a régi kikötőknél a Vörös tengeren.

Az Indus kultúra is abban az időben **VISSZAVÁDORLÁS EREDMÉNYE LETT**, amikor már Kr.e. 3100-2400 között Szumériában a városállamok közötti háborúskodás megzavarta a mindennapi csendes életet, amihez hozzá voltak szokva még abból az időből, amikor a pusztákon éltek mint mezőgazdasági emberek. Mikor már megkezdődött a városállamok közti harc Szumériában, ami köszönhető a szemita beszivárgásnak a papi rend által, ez megzavarta életüket, felmentek újra az Indus völgyén és megépítették az Indusvölgyi kultúrát kb. Kr.e. 2500-1500-ig. Ezek a sumériai szittyák népe volt, de maguk a székelyek voltak azok, akik ezt létrehozták.

Az árjáknak Indiában nincs vígjátékuk, operettjük, csak dráma. Ez a drámai megjelentetés pedig tiszta szemita forma (pl. a zsidóknál sincs vígjáték színpadon csak dráma). Ha van, azt feltétlen más nemzettől vették át, vagy a keveredés folytán már megváltozott egyén alkotása. A szemita faj nem tud vígjátékot előállítani.

A Harrapa kultúrában volt írás, de az árják nem ismerték az írást, csak Kr.e. az I. vagy Kr.u. az I. és II. században, sőt A. L. Basham azt mondja, hogy abból kiindulva, hogy az első írá-

sok amik találhatók Indiában, azok Áshóka írásai, akkor az minden bizonnyal Kr.e. a III. századba tehető. Még így sem egészen helytálló ahogy Áshókáról írnak, habár Áshókát elfogadhatjuk, mert abban az időben már írtak, hiszen az szanszkrit már megvolt. A budhisták csináltak belőle egy egészen művelt írási módszert. Áshóka írásairól megállapították, hogy azok jóval **SZAZADOKKAL KÉSŐBBEN LETTEK LEÍRVA**, amik rá lettek írva. Úgy látszik, hogy megindult már az a folyamat, hogy Áshókát el fogják ismerni mint bhrámin (nem tudhatták, hogy az Indus kultúra elő fog jönni a föld alól). Készítettek oszlopokat, azokon írásokat, ahol Áshókát úgy mutatták be mint bhrámin. Ezt lehetett csinálni több száz éven keresztül, de az írások, Áshóka írása is nem abban az időben íródtak, mikor Áshóka létezett. Azok az oszlopok, amik már **LE VOLTAK EGYSZER TAKARÍTVA, LETÖRDELVE, ELKOPVA**, azok tulajdonképpen a régi szanszkrit írással voltak megírva és igazság volt rajta nem az, amit ma találunk rajta, a hamisításokat.

Harrapa népe tisztelte a Föld istennőjét — aki a természettel összeköttetésben volt — a bikát és a szentelt fát. Ez a szentelt fa tulajdonképpen az élet fája. Ez az életfa mindenütt fel van tűntetve, tehát az élet alakul, a család nő, ezek az ágak. Ezt azért csinálták a harrapaiak is mint a szittyák, hogy le tudhassák vezetni a maguk életvonalát, hogy kihez is tartoznak. Tisztelve csak annyiban volt, amennyiben tisztelték a saját maguk családját benne.

Ugyancsak érdekes dolog, hogy visszamehetünk a többségek létezésében az előbbi indo-európai életre, amikor Zeus volt a főisten, aki Krétán lett előállítva a szittyák-szemita kevert nép által. A somot mint bódító italt használták és használják ma is vallási szertartásaik alatt. A somot összetörték, azt erjesztették és abból lett a sompálka-szerű ital. De az indo-európaiaknak nem volt som-istenük. Ezek szerint a somot a Kárpát-medencéből vették magukkal a szittyák, akik kelet felé vándoroltak.

Gondolták, hogy vannak segítő istenek, akik segítik az embert a háborúban, vagy magánügyeiben. Az Isten ott van és se-

gít. Ez azonban nem egészen így van. Elsősorban mindenkinek magának kell segítenie saját magát, azaz igaz az a magyar közmondás, hogy segíts magadon, az Isten is megsegít.

A manna a bhráministák ereje. A mannát úgy képzeltek el, hogy Isten a papokon keresztül fogja megtudni és intézni ügyeiket. A papok azok, akik közvetítenek az ember és Isten között. Az egyik vers arról szól, hogy Isten egyedül csak későbbben jött, miután a világ már megvolt. Isten a teremtés előtt nem volt csak a teremtés után, mivel azt az emberek maguk csinálták.

A tüzet nem szerették, de később szokássá vált, ha a férj meghalt, az asszony ment a férje után a tűzhalálba, mivel férje nélkül nem volt rangja. Volt ugyan egy másik választása, hogy férjének valamelyik testvéréhez nőül menjen, vagy bevonuljon valamelyik apácakolostorba, azonban oda sem lehetett mindenkinek bejutni.

Ha az árják nem égették volna el halottaikat, akkor az ásatások alapján most meg lehetne állapítani, hogy tulajdonképpen hogyan és mikor kerültek oda, hogyan éltek. Miután azonban mindent elégettek, így semmiféle bizonyítékuk nincs arra, hogy kik voltak és hogyan fejlődtek.

Természetesen ők nem is akarták tudni, hogy honnan jöttek. Azonban így is napvilágra került a Gangesznél folytatott ásatások folyamán, ugyanis a kiásott városok építési módja, a csatornázások, vízvezetékek s az ott talált kultúra mind mind a Harrapa kultúra, vagyis az Indusvölgyi kultúra. A Gangesz feltöltötte annakidején iszappal városaikat, ami miatt el kellett azokat hagyni. A városokban egyáltalán nem, csak a városok alatt jóval lehetett találni némi nyomait a bennszülötteknek, elszórt kő és cserépdarabokat. Sokkal később az ásatások felsőbb vonalán látszik, hogy vannak árja, azaz hindunak nevezett népek.

Viszont az a kultúra még mindig a székely kultúra amit most kiásnak, amihez semmi köze az árjáknak. Az árják betolakodó, beszivárgó nép volt, mint Szumérban.

Ők feltétlen vissza akartak menni a régi melegebb éghajlatra, mivel már nagy volt a keveredés mert egyesek már nem bírták a ruhát magukon, ami volt egyáltalán, hiszen látjuk, hogy ma sincs csak egy lepedőszerű dolog körülcsavarva rajtuk. Egy részük meztelenül akart járni, amit beszüntettek és természetesen aki erősebb volt az győzött az árják területén. A nagy, nyugodtan eltüntethette a kisebbet.

Újra találkozunk egy elferdítéssel. A mai indiai élethez, különösen a hindu élethez nagyban hozzájárultak, hogy eredetiségét, illetve keletkezését megtaláljuk. Az árják nemhogy hozzájárultak az egészhez a szanszkrit nyelvvel, hogy azt a felsőosztály megtanulta és használta vallási vonalon, de irtották az erdőket és nagy-kiterjedésű földművelést végeztek. Elfelejt a könyv írója — Romila Thapar — hogy a sudrasoknak adtak helyet maguk között, akik bennszülöttek voltak és a daszaszok, s ezek voltak, akik az erdőt irtották és a földművelést folytatták, nem az árják. A daszasz nem árja, hanem bennszülött. Képesek ilyen elferdítésre, hogy tőlük származzon a szanszkrit nyelv. A valóság az, hogy mielőtt ők még bejöttek volna, már használták azt Harappában. Az volt az alapja az egész budhizmusnak. A szanszkritot a székelyek között beszélték, azonban csak akkor alakult ki teljesen mint nyelv, mikor a budhizmus megalakult és azt kezdték művelni. Ők majd csak kb. Kr.e. 100-ban, illetve Kr.u. 100-ban kezdték lassan átvenni és használni a maguk szempontjából, mikor a kasztrendszer már ügylátszik eléggé megerősödött és kiépítették maguknak. De ez a kasztrendszer is Szumériából, illetve Babilónból jött be. Onnan lett velük elküldve. Viszont ők egyáltalán nem tudtak SEM ÍRNI, SEM OLVASNI. A könyv írója maga bevallja ezt.

Továbbmenve újra egy nyakatekert dologgal találkozunk. Azt mondja, hogy a székelyek azok, akik a köztársasági formát megalakították. Ezek a köztársasági formák a Vedik csoportból alakultak ki, régi hősiességi történetek, ami a székelyeknek volt búsán, bőségesen, éppen mint a magyarnak.

Nagyon sokszor látjuk, hogy akik ezt a köztársaságot alakították, ezek a királyi származás elágazásából voltak. Ezek elhagyták régi helyeiket, alakítottak maguknak új helyet köztársasági alapon. Ez abból áll, hogy a testvér, illetve a fiú és a leány összeházasodtak és abból alakultak ki a köztársasági helyek.

Ezek a degenerált harcosokból vannak. Itt feltétlen kimondja, hogy a székelyek azoknak egyik része lehet, akik (pl. a székelyek a Gangesznél) vissza lettek hozva Kr.e. 1732 előtt Kisázsia-ból és emlékeztek a Szumér életre. Vagy pedig amit ők csináltak Kanaánban, hogy összeházasodtak. Vagy a Nilus völgyéből, ott is pl. a fáraók elvették a hugukat feleségül. Így a későbbi időben, ha valakinek nem volt huga, akkor volt egy szertartás, amely szerint hugának fogadta azt, akit el akart venni feleségül. Ezt úgy látszik, csinálták a székelyek a Gangesz keleti oldalán, amit a bhráminok nem fogadtak el és ez jó is volt.

Ezek a csoportok nem ismerték el a bhraminizmust mint olyat és csakugyan tartották a vediket. A vedik az arják előtti szokás volt, náluk volt a lóáldozás, amit később át is vettek tőlük. Ezzel akarták kimutatni, hogy ők nagyon régiek, mivel lovat áldoztak.

Volt a székelyeknek egy körülkerített parkjuk, ahol bizonyos régi ceremóniákat tartottak, áldoztak, stb. (A régi germánok a tavaszi megújulási, megtermékenyítési ünnepeket az erdők mélyén természetes, avagy mesterséges bekerített tisztásokon tartották. Ezeket a bekerített kultikus helyeiket „nemet”-nek nevezték, kivéve a sacralis ünnepeiket, ahova tilos volt bárkinek is belépni. Ezek a helyek egyben ősi pogány áldozati helyek is voltak. Itt választották tavasszal a megtermékenyítés királyát, akinek kötelessége volt a hozzáadott párjával a természet által előírt időre termékenységet bebizonyítani. A németekhez, úgyhiszem, később ültették be maguk a gallok, hogy ők így segítsék magukat az ősiséghez.) Átvették ezeket, mint ősiség jelképét, de később meg-

szüntették. A lóáldozást megtartották mert az királynak látszott és jóval többbe is került.

Érdekes, hogy később felvették még azt a szokást is, hogy legyen községi tanács. A községi tanácsot rajának nevezték, azaz feje valaminek. Itt nem volt király, csupán úgy vették mint vezetőt. Átvették azt a régi jó szittyá szokást, hogy ne legyen király, csak vezető.

Feljegyzik, hogy voltak városalapítások, de ez borzasztó nagy időtávolságban történt (Koshi, Ujjain, Taxila, Brocha). Brocha volt az a kikötő, amely összekötötte az Indus völgyét Szumérrel. Ujjain amit a magyar-szittyá gulyások Kr.u. 445-ben alapítottak, Koshi pedig Kr.e. 2000 körül kuss alapítás, ennek alapján építették később a Kárpát-medencében a várost, hogy emlékeztessen a régi városra, neve Kassa, a mai Benares.

Ezek a köztársasági területeken, mint pl. a Gangesz területe, állandó harcban voltak a különféle népekkel, de úgylátszik ebbe ők benne voltak, mert így jobban fogyott a szittyafajú nép, azonban még Kr. u. a IV. évszázadban ezek mindig álltak. Ezek a területek voltak ahol a budhizmust nagyon ápolták, ide jöttek a visszatérők, mint pl. a székelyek, kussok, hunok. Ne felejtjük el, hogy ha ott a székelyek voltak, akkor az azt jelenti, hogy azok testvérnépek voltak és szívesen fogadták őket.

Koshi az indus-völgyi kultúra eredménye, amit a jelenlegi ásatások is bizonyítanak. Kassa város tulajdonképpen Koshinak van jelölve, ami maga Benares még mielőtt Magadba tartomány megalakult volna, tehát Kr.e. 2000 körül lehetett, mikor megalapították. Ez feltétlen mutatja, hogy a Kassa környéki székelyek illetve magyarok azok, akik még tisztábbak voltak, mert azok bekerültek újra a Kárpátmedencébe és megalapították Kassát. Ez egy nyilvánvaló egyenes vonal, amely **HATÁROZOTTAN MUTATJA A GANGESZ MELLÉKI MAGYAROK KÁRPÁT-MEDENCEI VISSZATELEPEDÉSÉT.**

Kr.e. 493-ban lett Ajtósátra a király, ki Bimbószárának volt a fia, ki azon dolgozott, hogy később legyen a mauryánok uralkodójának egy központja, Mauryán Pataliputrában. Ide jöttek azok, akik át akarták venni az uralkodást; Mahapadma Nanna. Majd jöttek az avantyk. Ezek már Kr.e. 312-ben a rómaiaktól küldött avantyk voltak. Úgy látszik a rómaiak küldték ide, hogy igyekezzenek az arjákat megerősíteni. Mahapadma egy borbélynak és egy udvarhölgynek a fia. Itt már látszik, hogy újra működött a beszivárgási játék.

Ashókának a III. században tett iratai Kharosti nyelven lettek írva, amely aramai és szanszkrit keverék, ezt használták Perzsiában is. Úgy látszik az aramiak idejöttek, már idáig nyújtották a karjukat, mert kharosti nyelv szerint vannak egyes részei írva az Ashóka féle oszlopnak. Ebből is látjuk, hogy a székelyeknek egy része, amely jobban keveredett volt, feljött a Gangeszen, az később erőre kapott és igyekezett megtartani azt a nyelvszokást, amit ők maguk között az erősebben keveredett szemiták elneveztek kharostinak.

Kr.e. a III. században építette fel a kínai falat az akkori kínai császár a hunok ellen. Ebben az időben a hunok még mindig ott éltek valahol Ordos és Mandzsúria között, mert azaz északkeleti része ma Kínának.

A Yue-chik Kr.e. 155-ben kétfelé váltak és az Aral tó felé mentek, mások pedig jöttek dél felé, hogy a hunoknak tért adjanak a Kárpát-medence felé való vonulásukra. **AZ INDAI IRÁSOK ABBAN AZ IDŐBEN A SZITTYÁKAT ÉS A SZÉKELYEKET EGY NÉV ALATT EMLÍTIK** (abban az időben még nem volt semmiféle írásuk, tehát valószínű, azok székely írások). Az Aral tó környékét a szittyák elhagyták, így a Yue Chi-k — kiket fehér hunoknak hívnak — kerültek be, Kr.e. 135-ben.

A szittyák megerősödtek és Kr.e. 88-ban lerohanták Baktriát és a Bolan hágón keresztül bementek Matturáig.

Tehát a székelyek bejöttek Indiába, ezzel megkezdődött egy külön szakasz, mert a székelyek, illetve azok a szittyák, akik vá-

rost építettek maguknak és megválasztották első királyukat, Moga Kr.e. 80-ban. Moga utódja Azesz volt, aki kiűzte a görögöket Indiából. A görögök utolsó királya Hipostratos volt, a szittyáknak pedig Gondophernes, ki Kr.u. az I. században uralkodott. A székelyek megalapították a saját birodalmukat, Kadpises uralkodásával. Az I. század közepén Kadjula Kadpises meghalt, Vima Kadpises követte a trónon, majd Kaniska, aki feltétlen ázsiai volt, mert fel van tüntetve, hogy Kushán. Uralkodása alatt a Kussán dinasztia szépen felvirágzott, úgy is írják, hogy Kussán éra, székely éra. Kaniska uralkodása Kr.u. 78-144-ig tartott. Tehát ha ezeket úgy állítjuk be, hogy székelyek, illetve a szittyák kezdték és Yue Chi folytatta, akkor ezek a szittyák faj egyes ágai voltak, mely kezdődött Kr.e. a III. században és folytatódott a kussokon keresztül Kr.u. 144-ig, tehát 444 évig tartott.

226-ban Ardashir lerohanta a pártusokat és egész Pécsvárig és Taxiláig felvonult. A kussok nyomták a székelyeket Dél felé, Kotóvár felé. Kanishka után újra a székelyek léptek fel és itt érdekes megjegyezni, hogy a szanszkrit nyelvet használják írásukban. Ezek az írások Kr.u. való. Fel van írva, hogy a régi mauryán csatornákat javítják Rudhradana parancsára. Rudhradana sem volt árja, hanem a székelyekhez tartozott. Ezt azért jegyzem meg, mert meg lesz említve később, hogy egymás ellen harcoltak, de mint a szittyák fajhoz tartozók. Támadta a mauryánokat is, akik tudjuk, hogy a Gangesz két partján voltak.

A satavanasok szintén keveredtek, az Orissza felől jöttek Kr.e. az I. században és megalapították az Endre dinasztiát. Tehát az orisszai székelyek az Endre dinasztiához tartoztak, ami Krisna és a Godavári folyó között található. Érdekes, hogy az Endre tartománybeliek nagyon fontos állást töltöttek be a mauryán időben is, fel van jegyezve és Ashóka is megemlíti azok között a népek között, akik az ő császárságának barátai és ugyanazon nép más ágai.

Úgy látszik, hogy Satavanos a mauryán császárságban valamilyen pozíciót, állást töltött be, úgy hogy később, mikor az

utolsó mauryán is meghalt, akkor lábrakaptak és különváltak abból a csoportból. Ez igen érdekes, már azért is, mert ezek mind egy néphez tartozó különböző ágak, akik feljöttek Szumériából és mindegyik igyekezett magának elsőbbségi jogot idegen földön kiharcolni, ott ahol ők nem voltak teljes joggal elismerve már azért sem, mert látszik, hogy ők szumér nyelvekkel kevert szanszkrít keveréket használtak úgy beszédben, mint írásaikban.

A nyugati székelyek következő vezetője, akik Ázsiából jöttek visszafelé, már úgylátszik nagyon kevertek voltak és akarták, hogy a mongolokkal keverjék őket össze a szittyák. De ők nem keveredtek, mert több volt bennük a szemita, s mint ilyen, nem akartak keveredni. A későbbi kussán csoport Yue Chi (kussok) nyomták maguk előtt a székely csoportokat, akik nem akartak keveredni a mongolokkal. Bementek előbb Beludzsisztánba és a Makrani parton fel, az Induson átkelve Nyugat-Indiába kerültek. Nyugat-Indiába bekerülve az egész területet a kussok tartották. Úgylátszik a kussok nem voltak elég nagy számban vagy nem volt semmi különösebb elképzelésük, hogy mit csináljanak velük, egyszerűen otthagyták a nyugati partot, de az is lehet, hogy a kussok maguk elvonultak, mert megint a székelyek lettek az erősebbek.

A mauryánok a székelyekkel igen jó viszonyban voltak — kikhez Áshóka tartozik — elismerték a rokonságot. Magas hivatalt tartottak, mikor Áshóka birodalma Pécsvárig terjedt. Mikor a mauryánok utolsó ága is kihalt, akkor lépett be Keravala a nyugati oldalról a puszták felől, ami közel van Madhya Pradeshhez India közepén. Ugyanakkor ez az uralkodó a mauryánoknál az egyik Satakarni (így hívta magát) Nyugat Ura, elment egész a Godavári folyóig és Daksina Shatraputinak nevezte magát, ami azt jelenti, hogy DAK NEMZETSÉG VEZETŐJE. Azonban a székelyek legyőzték, illetve elvették az egész nyugati oldalt tőle és ők lettek az uralkodók. Gautami Putra Satakarni király volt az, aki kiverte a székelyeket Kr.u. a II. században. Egy levélben említi Vasiti Putra, hogy Putra Satakarni kidobta a székelyeket és tönkretette a görögöket. Egyben a székelyek úgy

voltak nyilvántartva mint egy kevert faj. A görögök voltak a degenerált parancsnokok, amit megerősít Guatami Putra anyja is, kinek fia volt az, aki ezeket tönkretette. Elmondja a történetben továbbá, hogy ezeket feltétlen ki kellett rostálni, mert a székelyek nem voltak tiszták. Ő a Gangesz melletti Maszagéta székely népre mondta ezt, mert ugyanabban a fejezetben mondja, hogy a székelyek nagyon kevertek, nem tiszták fajbelileg, mert az egyes csoportok vezetőinek utódai elmentek más területre és kiépítették köztársaságaikat. Ez a köztársaság kiépítésének folyamata arra mutat, hogy ezek feltétlen a szumér területről jöttek, mert ott voltak városállamok. (Ez éppen olyan, mint amikor a myceneások kivonultak a mai Görögországból, akkor ott városállamok létesültek. A visszamaradt részlegek egyes csoportjai külön városállamot alapítottak, Thébát, Athént, Delphit és másokat. Ezt a városállam formájú elképzelést ugyancsak Szumérből hozták magukkal az élet továbbfolytatására.) A székelyek is ezt csinálták Indiában, tehát ebből kimutatható, hogy ezek szintén Szumérből jöttek, ezek mindegyike uralkodó volt az ő városállama keretein belül, hiszen volt kb. 26 városállam. A székelyeknek ez az alakulási folyamata feltétlen folytatása a Szumér életnek márcsak azért is, mert meg volt náluk a Veszta kupola, tehát a papnői rendszer. Pedig nem akarták folytatni általánosságban azért, mert tudták, hogy akkor a papi rendszer ráül.

A papnői hivatást eltörölték ugyan, de a hasonlatosság anynyira nagy, hogy feltétlen bizonyítéka, hogy a Gangesz melléki székelyek, illetve későbbi maszagéták, akik Maszagéta-szakasznak vannak jelölve a térképen, ezek akik felvonultak a kárpát-medencei bevonulás előtt. A városok nevei után ítélve feltétlen kussok voltak, a kussok nagyban keveredett ága, azért is hívták a meglévő nagy államot Kalina alatt Magadbának (Magadba-magadba, te vagy egyedül, ide vagy téve, csinálj magadban amit tudsz).

A tisztább része már mind Északrai volt. Lehet, hogy a kitisztítás után érdemesnek bizonyult arra, hogy mint maszagéták felvonuljanak Északra és elfoglalják a régi kiindulási pontjukat,

a Kárpát-medencét. Ezért van az, hogy a Kárpát-medencében 108 nemzetséget említenek. Ez a 108 darabja a kitisztított szittyamagyar csoportnak. Yue Chi (Juecsi) a legtisztább ága Kr.e. 12 ezer évvel.

(Azok a részek, akik nagyon kevertek voltak, Kr.e. 1732-ben bevonultak mint hurryánok, mittanik, kasziták, akik ott is maradtak, s később egyesültek Kr.e. 250-ben, hogy mint pártosok szerepeljenek.)

A hinduk elképzelése szerint ezek be is olvadtak az áriák közé. Ezek nem maradtak benn teljes egészében, nem olvadtak teljesen fel, mert hiszen akkor nem lenne az a kétezer nyelvforma Indiában. Mindenesetre ezekre nagy visszahatást gyakorolt az a végzés, hogy ők ott maradtak és a tisztább megy fel Északra. Ez hozta fel, hogy a Tamil kultúra előnybelépett, főhelye Medresen alul volt, amely tulajdonképpen a Dravidian kultúra.

Guatami Putra és a székelyek között volt egy megegyezés, hogy egy Rudadaman leányt férjhezadnak Satavanos királyhoz. Nem akartak rossz viszonyban lenni velük, mivel közeli rokonságban voltak. (Rudadaman volt a székelyek királya.) Ezek elfoglalták a székely vidékeket a II. század végén és ők tartották Katóvárt a nyugati oldalon, a Krisnya és Medres északi részét.

A kussok maguk voltak a satavanok. Miután Satavhan meghalt, az egész kuss vidék darabokra tört. Ashóka íásaiban a dél-indiai részek, mint pl. Andra, Medres, Missor és Pandi neki rokonai, ami a Kr.e. az utolsó században volt.

Maurján megállapította, hogy ők székely rokonságban vannak. Magaszthenesz megemlíti, hogy a pándi királyság Heraklesz lányának volt az alapítása. Ebből kitűnik, és ez igazolja, hogy a pándinak nevezett nép tulajdonképpen a myceneások, akik Görögországban voltak és mikor Megaszthenesz meglátogatta őket, akkor rájött, hogy azok olyan nyelvet beszélnek, amit ő ismer valahonnan. Rájött, hogy Athénben és Athén körül használták, tehát myceneások. Nagyon jól tudjuk, hogy a pándiak a myce-

neások nevén szerepeltek azelőtt Görögországban, akik megalapították Athent és később mikor kivonultak Kisázsziából és a Balkánról, akkor bevonultak lassan Indiába, ahol Északon nem volt nekik területük, tehát nyugati oldalán telepedtek le pandi név alatt, mint myceneások, de ők szittyák voltak, akik tulajdonképpen fennhatóságot gyakoroltak Krétára és közösen tartották Krétát az avarokkal és a kanaáni szittyákkal. Miután ki kellett onnan jöjjenek, mert ki lettek rendelve a szittyá főcsoporttól, hogy hagyják el kisázsziát, akkor eljöttek és letelepedtek a régi Magyar (Adyar) folyótól Nyugatra. Ez a tiszta szóke ága volt a szittyá fajnak, mert tudjuk, hogy a myceneások szókéek voltak.

Egy másik könyv megemlíti, hogy a három déli királyság szintén résztvett a Kr.u. 400 körüli Kereksátra nevű harcban és ők is a szittyá nemzettest nagy harcában vettek részt. Állítólag egész India háborúzott egymással.

Kr.u. I. és IV. században uralkodtak a Chola királyok (érdekes benne Karikaláb). Chola király volt a Medres környéki, tehát a magyar-tamil csoport feje. A tamil királyság lassan haladt tovább ebben az időben és felvették a folytatólagos királysági formát. Megemlíti a könyv, hogy a főutak keresztülvezettek egészen Broachig, ez volt a főkikötője a nyugati kereskedelemnek, hiszen régen az ősidőben már összeköttetésük volt még Szmériával is. Ugyanezek tartották fenn az összeköttetést a Gangesz deltájával és Ceylonnal és az egész maurján idő alatt ez mind nagyon ki volt emelve. Ezt azért csinálták, mert a hegyek észak-déli irányban vonulnak India közepén, így ott nagy utakat építeni nem lehetett, a Godavári, illetve Krisna folyó érintésével volt az egész vonalnak főkikötője Broach. Az északi vonalon van Baktiria, Kaspi tó, Kaukázus és a Fekete tenger. Szárazföldi úton is nagy kereskedelmet folytattak.

Hogy megérthessük a székelyek Kr.e. 5500-ban tett levo-
nulását a Tigris és az Eufrátesz vidékére, érdemes megjegyezni, hogy a klasszikus időkben tudták még azt, hogy van egy fajta szél, amelyet felhasználhatnak a tengeren való hajózásnál. A hajó

jött a Vörös tenger felől és várta a déli szelet, akkor elérkezik Broachba anélkül, hogy valamit is dolgozna a vitorlával. A másik eset, amikor Broachból akartak Nyugat felé menni, meg kellett várni a visszafordult monszón szelet, ami délen vitte vissza a hajókat a Vörös tengerre. Ezt használták ki ők annakidején, amikor bementek a Tigris és Eufrátesz vidékére, vagy a Vörös tengerre és Núbiába. Ugyanezen az úton már régen jártak a hajók az Indus völgye és Szuméria között. Ezt maguk a hinduk is elismerik, mint Broch a legnagyobb kikötő, amit hindu nyelven Bharukachcha-nak hívnak.

Ha igazságosan akarjuk megítélni a dolgot L. Basham szempontjából, Kínával Ázsián keresztül a kussok voltak azok, akik az összeköttetést India és Kína között fenntartották. Ezen a vonalon került ki a kínai selyem Indiába, vagy a Góbi sivatagon keresztül vitték tovább Róma felé. Volt egy másik útjuk, ami Burmán és Assamon keresztül vezetett, azonban ez nagyon nehéz út volt, miután a hegyek igen magasak, ez a déli ága a Himalájának és észak-déli irányban haladtak, így nagy magasságokat kellett megtegyenek ahhoz, hogy át tudják hozni vagy vinni áruikat. Ezt is használták némelykor, azonban ez nehezebb volt a közlekedésben.

Nemcsak itt volt összeköttetésük, de a kussok által Jáva, Szumatra és Borneo volt még ami nagy hasznot hozott, mert onnan szagosítókat és különböző fűveket hoztak, amiket fel tudtak használni orvosságra vagy ételeikben.

Továbbmenve L. Basham írja, hogy keresztül az egész politikai zavargásokon, mégis a satavanok, kussok, székelyek és pártusok voltak azok, akik állandóan nőttek, gazdagodtak és Észak-kelet Indiában telepedtek le, s **nem a hindu nép az**, aki a kereskedelmet bevezette. A székelyek, pártusok, kussok hozták közel Közép-Ázsiát az indiai kereskedelembe és keresztül Kínán. Nagyon gazdagok voltak, de a budhizmushoz tartoztak általában, vagy a jainistákhoz. Ugyancsak ehhez a csoporthoz tartoztak a cserepesek, fémmunkások, építők és az ácsok. A legjobbak vol-

tak az arany és ezüst megmunkálásában és a különféle csecsebecsék előállításában.

A székelyek azok, akik fémműves szempontból a legjobban álltak és abban az időben volt ez, mikor kussán pénzt használtak. A kereskedők, akik kölcsönt vettek fel, elszegényedtek és nem tudtak fizetni, így el is adták magukat. Ez az eladási művelet szintén meg van írva a magyar történelemben a székelyek életének leírásában, hogy eladták magukat mint szolgák és kiválthatták magukat később pénzért, tehát u.n. jobbágyok lettek. Ugyanez megvolt Indiában is.

Az ott található só hegység, ami Punjában van, volt a főközpontja a só utánpótlásnak. Ezt szállították Indiába és kaptak érte aranyat, drágaköveket, fát, amikből finommunkát készíthettek. Ugyancsak ezt csinálták lenn Délen.

Magadba tartományban találtak vasat, így mostmár teljes egészében kiderül, hogy a vasoszlop honnan került és kik készítették. Azt csakis a székelyek csinálhatták és csinálták is.

Romila Thapar, History of India c. könyvének 155. oldalán a második bekezdés közepén van leírva, hogy az a bizonyos vasoszlop hogyan is került oda. Filmet is készítettek róla, bár ott bizonyos misztikumot építettek köré, ami nem közelíti meg a valóságot.

Visszatérve a hajóépítésre, ők voltak azok, akik (a déliek) a Magyar (Adyar) folyónál és körülötte építették a különféle nagyságú és formájú hajókat, könnyű és nagy hajókat, amely által tehettek igen nagy utazásokat úgy Malájba, mint Délkelet Ázsiába. **Plinius** mondja, hogy a legnagyobb indiai hajó 75 tonna volt, de mások azt mondják, hogy még sokkal nagyobbak voltak. A hajók le vannak festve több más helyen, templomokban és másutt. Ezek befogadóképessége 300, 500 700 személy volt. A hajókat, amik beérkeztek Brochba, a vezetőhajó vitte be a különféle dokkokba, ahol azokat ki- és berakodták.

A székelyeknek Észak és Nyugat volt a legnagyobb kereskedelmi helyük. Igen gazdagok voltak, az egyháznak, azaz budhistáknak adott pénzek falbavésése ma is megtalálható. A tamil királyok görög testőrségeit tartottak, ami kiemelte nagyságukat. Itt hozták be Etiópiából az elefántcsontot, aranyat, amiért Indiában készült muszlint adtak. Ezek a Vörös tengeri úton és ázsiai utakon — még Socotra is felemlíti — Indiából hoztak rizst, búzát, textilt és vittek vissza indiai árut, majd a Perzsa öbölbe vittek rezet, szandálfát, ebonitot és küldtek Indiába gyöngyöt, bordófestéket, bort, datolyát, aranyat és szolgálakat.

Ugyanezen leírás alapján mondja a könyv írója, hogy Erika-medu — tehát Dél India — szintén egy nagyon nagyforgalmú kikötő volt az ókorban. Természetesen elírások is vannak benne, mert azt mondja, hogy Nagy Sándor hozta a művészetet. Ez egy óriási tévedés, mert nem a kereskedelem útján kapták meg a művészetet, azt maguk a szittyák és a kussok hozták mikor visszatértek Kisázsiaiból.

Egyik író ugyancsak megállapítja, hogy Kambodzsában Angkort senki más, mint a székelyek építették meg. Hogy a kussok és a székelyek budhisták lettek az nem csinál semmi különbséget, mert ők miután feljöttek Északra, átvették a budhizmust, nem lehetett ellene tenni semmit.

A gyógyszerek és gyógynövények tanítását és néphasználatba való átvitelét és elfogadását a budhista kolostorok vitték mint olyan közép út. Természetesen ezek a budhisták voltak, de nem voltak olyan orthodoxok mint a bhráminok és ezért nekik sikerült nagyobb előnyt szerezni a bhráminokkal szemben.

Az észak-keleti részen voltak a csanánszok és a tomorik. Ez azt jelenti, hogy Tomori volt és van. Ezek Delhi körül laktak. Ebbe beleesik Tamuesvár, a Harsa Dinasztia központja és helye. Delhi a Tomoriak által lett alapítva Kr.u. 736-ban.

Volt még egy másik nagy család, akik uralkodtak, a Gulácsik, akik most visszatértek Pakisztánba, Karacsi mellé. Ez volt

a letelepedési helyük. (Ez feltétlen a Gulácsai család, akik Szatmár megyében vannak és voltak. Karacsi, Gulácsai.)

Hogy a bhráminizmust megerősítsék, egész falukat, sőt templomokat is adtak oda a bhráminoknak mint ajándékot, hogy letelepedhessenek bárhol Indiában az utóbbi időben.

A számokat használták már nagyon sok idővel azelőtt. Később ezt használták Európában mint arab számokat. Az arabok innen vették Indiából és változtatták át később római számmá. A tizedes számrendszer szintén állandó használatban volt Indiában, az asztronomerek már használták előbb mint az V. században.

Van egy történetünk a Kambodzsában levő királyokról. Egyik részük elment a keleti oldalra, rokonok közé a vengiekhez és megalapították uralmukat, másik részük elment Kambodzsába mert ott is székelyek voltak. Miután nincs különös részletesen leírt történet, nem tudják megmondani, hogy tulajdonképpen a király hogyan tudta magát királlyá felemelni. Az első írások pankrítul vannak, a későbbiek szanszkritul, majd később szanszkrit és tamil nyelven. Királyi történetíró írta le — Imperial Palavas — akkor, amikor ők uralták Tamilt. Ez volt a Tamil dinasztia első igazi megemlézése. — Palava = Pártos. —

A másik király akit érdemes megemlíteni az, aki kiosztotta az aranyat és adott a népnek állatokat a vásárokon, hogy fel lendítse a mezőgazdaságot. Később Mehendo Varman volt az uralkodó Kr.u. 600-630-ig, aki megerősítette a palavákat és dinasztia alakított ki a korai tamil kultúrából. Ő egyidőben volt a Harsa dinasztiaival és érdekes, hogy mindkettő drámákat és költeményeket írt (pl. A részegek öröme). Ennek az uralkodása alatt készültek a legszebb Palava templomok, amiket sziklákba vágtak. A legnevezetesebb Mahabharátában van. Kaniskát Apur nevű szent térítette át a chaivizmusra. Uralkodása nem volt csak költészet és zene, vagy templomépítés, hanem harcolni is kellett.

I. Narasin Warman volt az, aki segítette Ceylon királyát Kr. u. 642-ben. Nagy összeköttetésben voltak a Lankával és segítették

őket a ceyloniak a hajóharcokban, így vissza is kapta uralmát. Kr.u. 655-ben Pulekusin követte a trónon és nagy harca volt a csalukiásokkal (Csallóköze), de ebből alakult ki tulajdonképpen a tamil kultúra és a tamilok megszilárdulása India déli részén. Ugyanebben az időben a pándiak is megerősödtek, illetve a tamilok alatt a VI. században elismert hatalom. Szanszkrit nyelven írtak verseket és különböző írásokat.

A. L. Basham, The Wonder that was India. IGEN ÉRDEKES, HOGY „RIG VEDA” IRÁSÁRA OLYAN SZAVAKAT HASZNÁLNAK, AMI EGYÁLTALÁN NEM MUTATJA, HOGY TUDTAK VOLNA ÍRNI. Ez a nép árja, olyan mint a régi írek által alakított írások és történetek, csak kissé hátramaradottabbak, mint pl. az Illyád.

Péter Cordeaux Kr.u. 1767-ben az Európai nyelvekben írja: az indiai bhráminok voltak a leszármazottai Jaspár fiának, kinek testvérei Nyugatra mentek, illetve kerültek.

Johns Kr.u. 1783-ban egy kitűnő ember volt, aki beérkezett W. Hostinger kormányzó ideje alatt, aki többféle nyelvet beszélt és megállapítja, hogy mielőtt Indiába jött, már tudta hogy az európai s a perzsa milyen nyelv és elvetette azt a XVIII. századbeli elképzelést, hogy ezek a nyelvek a zsidó Hebrew-ból származnak, ami kialakult a bábéli toronynál. ERRE JOHNS MEGÁLLAPÍTOTTA, HOGY A PERZSIAI ÉS EURÓPAI NYELVEK EGY KÖZÖS NYELVBŐL SZÁRMAZNAK, AMI NEM ZSIDÓ. Sőt, amikor az archeológiai munka megkezdődött az Indus völgyében, Kanikan megállapította, hogy talált különböző gyűrűket, amelyeket használtak aláírásnak, tulajdonjogcímnek Harapa és Punjab vidékén. Ilyenek a tamgák is Lengyelországban.

1922-ben az archeológiai vezető, A. D. Kanerdzi talált több más Mohenjo Daro és Sind környékén cilinderes pecsétnyomót, melyek ugyancsak az áriják előtti időből valók.

Achnasastra ír a Manu féle háborúról (154. old.) ami nem állja meg a helyét, mert olyan rettenetes szadizmus, amit az asz-

zíriai királyok csináltak, akik élve nyúzták meg a foglyokat, egyáltalán nincs vonalban a régi India történelmével.

A medresi ipar — ahogy mondják az archeológusok — feltétlen egyformák mind amit Afrikában találtak és Nyugat Európában, vagy Dél Angliában Homo Sapiens munkáival, vagyis ókori munkával.

Az állandó falusi élet kezdődött Kr.e. a 7. ezredben Közép Keleten és biztos a legnagyobb változás történt KB. TÍZEZER ÉVVEL K.R.E. A MAG TERMELESÉNEK KEZDÉSÉVEL. ABBAN AZ IDŐBEN NYUGATRA AZ INDUSTÓL MAK-RAN ÉS BELUDZSISZTÁN MÁR SZÁRAZ VOLT (K.R.E. 326). A TEMPLOMOK, VALAMINT A KULTÚRA BIZONYOS FOKAI FELTÉTLEN EGYEZNEK A KÖZÉP ÁZSIÁBAN TALÁLT KULTÚRÁVAL. Pl. Közép Ázsiában tisztelték az anya istent, azaz a Boldogasszonyt. ÜGYLÁTSZIK, HOGY A KULI KULTÚRA NÉPE ÖSSZEKÖTTETÉSBEN ÁLL A MEZOPOTÁMIAI KULTÚRÁVAL. A volt Sáros folyó már akkor ki volt száradva mikor ezek beérkeztek abba a térségbe. A városok amelyek Mohejo Daro után lettek építve, látszik, hogy ott épültek azon a helyen, ahol a régi építkezések már megvoltak.

Közben ezer év telt el, amíg ezt nem is bántották, de az INDUSVÖLGYI ÍRÁSOKBAN NINCS SEMMI KÉTSÉG, HOGY EZEKNEK ÖSSZEKÖTTETÉSÜK VOLT MEZOPOTÁMIÁVAL. A fürdőszobák, lefolyócsatornák a házak alatt és az utcák alatt mentek, le voltak takarva kővel, ami egy unikum az Indus kultúra népére nézve. Csak majd a későbbi rómaiaknak volt ilyen ciszternájuk (ami nem fedi a valóságot, mert a vízvezetéki kultúrát Olaszországban az etruszok csinálták). A GULYARATNÁL FELÁSOTT KIKÖTŐK MUTATJÁK, HOGY A HARRAPAIK MÁR HAJÓZÁSSAL FOGLALKOZTAK JÓVAL ELŐBB MINT AZELŐTT GONDOLTÁK. EZ A HARRAPAI KULTÚRA LEMENT EGÉSZ DÉL-INDIÁBA. A

MEZOPOTÁMIAI KULTÚRÁNAK VOLT A CILINDER PECSÉTNOMÓJA, AMELYET RÁNYOMTAK EGY AGYAG-TÁBLÁRA és azon volt a jegyzés a megszáradás után. Ebből 2 EZRET TALÁLTAK MOHENJO DAROBAN. Úgy látszik minden fontos személynek volt egy ilyen gyűrűje, AMELYIKEN MAJD NEM MINDENFAJTA ÁLLAT MEGTALÁLHATÓ, PL. KUTYA, BIKÁ, LÓ, KECSKE, STB...

A SZUMÉRIAIAK CSINÁLTAK KÉSEKET KÖZÉPGERINCCSEL, HOGY ERŐSEBBEK LEGYENEK. UGYANCSAK KÉSZÍTETTEK FÜRÉSZT IS, AMELY MÁR OLDALRA GÖRBÍTETT FOGAKKAL VAN ELLÁTVA. KÜLÖN EMLÍTÉSRE MÉLTÓ EGY GYÖRÜ, AMELY KÉT TIGRIS HARCÁT MUTATJA, EZ SZUMÉRIAIAI ÖSSZEKÖTTETÉSRE VALL.

Indiában van egy proto-ausztraloid nép, lapos orrú, vastag ajkú (az ausztrál aboriginálhoz hasonlít), ma is léteznek még a hegyek között Indiában. GUNDARNÁL MÁR LÓVAL ÉRKEZŐ EMBEREK JÖTTEK BE KR.E. 3000-BEN. AZ ÁRJA ELŐTTI IDŐBŐL LÁTSZIK, HOGY AZ ÁLLATNEVELÉSBEN MÁR BENNE VOLTAK. ITT LÁTHATÓ A TYÚK IS. PANDI-I RAMAR DIBI-NÉL TALÁLTAK EGY PECSÉTYŰRÜT ÉS NÉHÁNY CSERÉPEDÉNYT, AMIK NAGYON HASONLÍTANAK A MINOÁN KRÉTAI MUNKÁKHOZ. AZOKNAK AKIK BEVONULTAK HARRAPÁBA, MÁR VOLT KARDJUK ÉS FOKOSUK. EZEK TEMETKEZÉSI HELYÉNEK FELTÁRÁSÁKOR MÁR MEGTALÁLHATÓK A LOVAK. ELSZÓRT RÉSZEKEN LÁTHATÓ, HOGY A HINDU VÁROSOKNAK ÖSSZEKÖTTETÉSÜK VOLT SZUMÉRIAIVAL. Hammurabi idejében a bevonuló kasziták az iráni hegyekből vonultak le és ezek már lovakkal húzott szekerekkel jöttek. DE A KUSSOK UTÁN EGYÁLTALÁN NINCS SEMMIFÉLE NYOMA AZ INDIAIAKNAK MEZOPOTÁMIÁBAN.

LEGKORÁBBI ÍRÁSUK RIG VEDA KR.U. A MÁSODIK SZÁZAD MÁSODIK FELÉBEN VOLT ÍRVA. SIR JOHN

MARSHALL FELTÉTLEN ÁLLÍTJA, HOGY JÓ NÉHÁNY SZÁZAD TELT EL AZ INDIAI MOHENJO DAROI KULTÚRA ÉS AZ ÁRJA KÉPZŐDÉSE KÖZÖTT, AMIT A MAI ÁSATÁSOK VALÓBAN KI IS MUTATNAK. Rig Veda csupán azért lett írva, hogy a kettő közti üres teret kitöltsék időben. Egyáltalán nincs benne semmiféle igazolás arról, hogy az Indusvölgyi Kultúrát a Rig Vedában szereplő személyek tették volna tönkre. Mert ezek már lóval húzott szekereken érkeztek be (jól össze voltak keverve).

A leírások, amiket a papok készítettek, az újhazában szájról-szájra terjedtek mese alapján, Kr.e. az első évezredben. Azonban tegyük fel, hogy az írás már megvolt, de nem a történelemben és ezért nem tudjuk azt mondani, hogy azok abban az időben éltek amikor a fentemlített könyv beszél róluk. HOGY KÉSŐBBEN HOGY IS ALAKULTAK KI, HOGYAN SZÍVÓDTAK FEL AZ OTTANI NÉPEK — A TAMILOK ÉS DRAVIDÁK — AKIK KR.E. 2800-BAN MARADTAK A MAGYAR (ADYAR) FOLYÓ KÖRÜL, S A KERESZTŐRI KIVÁLASZTÁS UTÁN KR.U. 400 KÖRÜL VISSZA LETTEK KÜLDVE DÉLRE A NAGYBANI KEVEREDETTSÉGÜK MIATT, HOGY NEM ALKALMASAK BEVONULNI A KÁRPÁT-MEDENCÉBE. Ekkor a tamilok vették át azt az irányzatot, hogy ők ugyan nyelvüket nem változtatták meg, ragozó nyelvűek maradtak, s látjuk, hogy milyen gyönyörű költészetük van és történeteket írnak. De azokat a templomokat, hegybevételeket, hegyi templomok kivésését amiket a budhisták csináltak, azok tulajdonképpen mind a székelők szumériai formájú építkezései.

VISSZATÉRVE INDIÁRA, IGYEKEZTEK EZEKET A HINDU TÖRTÉNETEKET EGÉSZ ADDIG TARTANI, AMIG NEM JÖTT AZ INDUSVÖLGYI KULTÚRA FELTÁRÁSA, AMIKORIS EGÉSZEN MÁS KÉPET VETT FEL AZ EGÉSZ AZELŐTTI MESE, HOGY TULAJDONKÉPPEN HOGY IS ALAKULT KI ÉS HOGYAN IS FEJLŐDÖTT KI AZ EGÉSZ INDIAI KULTÚRA ÉS ÉLET. EZ MINDENKÉPPEN NAGY VISSZALÖKÉST IDÉZETT ELŐ INDIA KÉPZELETBELI

FELÉPÍTÉSÉRE. LÁTTÁK, HOGY AZ EGÉSZ MANU FÉLE MESÉT EL KELL EJTENI, A VEDIK ÍRÁS TULAJDONKÉPPEN NEM ÉR EGY FABATKÁT, ANNAK SEMMI ALAPJA NINCS. Maradjunk meg amellett, hogy igenis ez a szemita keveredés, ami bhramin papok vezetése alatt ment, nagyon gyengén de tartotta magát, mivel nem tudtak sokat csinálni. INDIÁBAN UGYANAZ VOLT AZ ESET, MINT A NILUSNÁL, AMIKOR KING KAMOSSZE AZT MONDTA, HOGY: DÉLEN VANNAK A KUSSOK, ÉSZAKON A HYKSZOSZOK, ÉN NEM TUDOK KIMOZDULNI MEMPHISZBŐL . . .”

Az árják nagy munkát csináltak mint olyat, de tudták hogy kivel állnak szemben, mert tudták a szittyá faj lelki beállítottságát, amely szerint mindenkinek egyformán joga van a Nap alatt, aki megszületett hogy éljen, mert a Nap mindenkire egyformán süt. Azonban nekik egy borzasztó lassú, s a végén sikertelen munkájuk lett, habár óriási nagy segítséget kaptak az arab inváziótól, azonban az arabok is inkább visszavonultak, amikor látták, hogy csak feketék lesznek belőlük. Ugyanígy jártak a görögök is előtte, mint az arabok.

A bevonulóknak nem volt nagy szerencsájük a könnyű átvételre, még ők sem tudták teljesen átvenni, mert először is nagyon sok volt még a szittyá fajú nép, amitől nem tudtak mozogni és haladni. A budhizmus Áshóka után először nagyon lábrakapott, aztán a bhráminok, a papság igyekezett azt úgy vezetni, hogy valahogy megéljenek addig, amíg majd gyengébbek és gyengébbek lesznek a szittyafajúak. Igyekeztek köztük háborút előidézni, de az árják csak léteztek valahogy lassan, nehezen, hiszen a gulyaratokban ma is ott vannak a szittyá gulyások, délen ott vannak a tamilok és a dravidák, majd Kr.u. a székelyek felvonultak a Himalájába, vagy keresztül Aszamba. Aszamban vannak igazi magyar nevek, mint pl. Béla, Endre, Csaba, stb. Ugyanez a régi rész még tartotta magát, mint látjuk kialakultak az újabb királyságok és ezekből lettek az Andra (Endre tartomány) s lettek a kalingák. A LANKÁN MÉG MINDIG TARTOTTA MAGÁT A KUN,

MERT NAGYON JÓ BARÁTSÁGBAN VOLTAK A PANDIAKKAL, TUDTÁK HOGY A KUNOK AZOK AKIK OTT VANNAK A LANKÁN. BE IS NŐSÜLTEK ÉS IGYEKEZTEK AZT MEGTARTANI.

Ment az élet tovább, az árják lassan átvették a területeket. De nem tudták átvenni a déli csúcson, a Godavárin alul, vagy a nyugati részen, ahol a pandiak voltak, vagy délen a mai dravidák, északon a szittyá gulyások a gulyaratban, vagy a gulácsiak (akik most jöttek vissza északról és a pakisztáni új államalakulat viszszaadta nekik régi földjüket az Indus deltájánál). Ezen a részen igen sok magyarhangzású városnévvel találkozunk mint pl. PÉCSVÁR, KATÓVÁR, PUSKALEVETI. DELHI MAGA KUSSÁN ÉPÍTKEZÉS, UJJAIN NEVŰ VÁROST A SZITTYA GULYÁSOK KR.U. 455-BEN ALAPÍTOTTÁK.

A kussok nem indultak el addig, A KUSS BIRODALOM NEM OSZLOTT FEL ADDIG, AMIG NEM TÖRTÉNT MEG A KITISZTÍTÁS, S ANNAK ALAPJÁN A NÉP VISSZAVANDORLÁSA A KÁRPÁTMEDENCÉBE.

Ha egyáltalán árja uralkodásról, illetve ténykedésről beszélünk, az majd csak azután történt lassan, amikor a kussok feladták birodalmukat Indiában. Addig az árják mint olyan, egyáltalán nem vittek semmilyen vezető szerepet egész India történelmében, csak majd kb. Kr.u. 800 után kezdődtek már kisebb-nagyobb államalakulatok, de még az sem árja, hiszen ha az árjakat ma megnézzük, akkor is nagyon kevés van belőlük, ha azt vesszük, hogy mekkora néptömege van Indiának. EGYES RÉSZEK MÁS NEVET KAPTAK, DE MAGA A NÉP AZ MINDIG A SZITYTYAKEVERÉK HÁTRAMARADT RÉSE.

A szittyák uralkodása mint olyan, Kr.u. 736-ban Delhinek a tomoriak által való megalapítása után röviddel befejeződött. Így tudomásunk szerint Indiában a szittyák uralkodása, mint olyan, megszakadt, HABÁR A SZITTYA ÁGAK MÉG MINDIG NAGYOBB SZÁMBAN VANNAK MINT AZ ÁRJÁK.

BUDA

Buda apja Suddhodana volt, Buda maga Sidharatha GUA-TAMA. Gautama van írva, de nem hiszem, hogy helyes, mert semmi szín alatt NEM JÖN KI A MAGYAR ÚJJÁSZÜLETÉSI TUDAT, AMI A GYEREK ÁLTAL TÖRTÉNIK, illetve A SZENTHÁROMSÁG, AMIBEN HITTEK, AZ ÉLET TISZTANLÁTÁSÁRA. Csak így lehetett a GU a gyerek, ATA az apa, MA az anya.

Budának a másik neve volt Sakya muni, SZÉKELYEK OROSZLÁNJA. Mindenesetre fővárosuk Kapila Vastu volt, tehát VESZTAKUPOLA. Az anyja Maha MAYA volt. MAYA azt jelenti, hogy ILLÚZIÓ. A Himalája alatt laktak és 45 éves korában várta gyermekét.

Suddhodana az uralkodója volt egy kicsi, kb. 3 négyzetmérföld nagyságú területnek, ennek a városnak volt a neve a Kapila Vastu.

MAHA MAYA a Koli népcsoport egyik tagja. El akart menni haza, hogy apja házában szülje meg gyermekét, s hazafelé bement egy bekerített áldozati helyre, hogy kipihenje magát és a gyermek ott született meg. Később elérte apja házába és ott volt 7 napig. 7 nap után FELMENT A BUDHISTA MENYORSZÁGBA. Buda Kr.e. 566-ban született.

Buda apja, Suddhodana akarta tudni, hogy fiának milyen lesz a jövője. Hívott egy jóvendőmondót, aki szerint a gyermek követni fogja apja útját ugyanúgy, mint az azelőtti uralkodók, csak nem szabad neki látni **BETEG EMBERT, ÖREG EMBERT ÉS HALOTTAT**. Amennyiben ezeket fogja látni valahol bármikor, **EL FOGJA HAGYNI A HÁZAT ÉS BEVONUL AZ ERDŐBE REMETÉNEK**. Így apja elhatározta, hogy megvédi mindettől fiát s nagyon vigyázott rá, hogy ilyesmit ne lásson. Időközben megnőtt, megnősült és jól élt, mint egy herceg, s elvette Jasodharát szintén a Koli tartományból. 29 éves volt, mikor elment egy vadászatra lovagolni. Az úton azonban meglátta mindhárom tiltott dolgot, amitől annyira féltették. Ettől kezdve nem érezte jól magát.

Megkérdezte a kocsi vezetőjét, hogy miez? Az azt válaszolta, hogy **EZ AZ EMBER SORSA**. Ez nagyon megragadta elmét, hogy mi is az igazi élet, mi is a szenvedés és a végzet, hogy meg kell halni. Nem tudta hogy mit csináljon. Találtak egy másik embert. Ült az úton kényelmesen és mosolygott. Kérdezte a lovászártól, hogy ki ez az ember. Azt mondta, hogy ez az ember egy vallásos ember, aki tanítja az igazmondásos életet és úgy látszik meg van elégedve az élettel.

Mikor hazaért, mondták neki, hogy gyermeke született a feleségének. El is nevezte gyermekét Rahulának. Pár napig még járt le és fel, és mikor már nem bírta tovább, pedig apja nagy ünnepséget rendezett annak örömeire, hogy újszülött van a házbán. Ő pedig csak nem tudta elfelejteni azt, amit látott. Bement a házba hogy lefekszik. Éjjel felkelt, megnézte a gyermeket, meg akarta csókolni, nem akarta zavarni egyiket sem. Aztán elment, eltűnt. **S TULAJDONKÉPPEN ITT KEZDŐDIK BUDA ÉLETE**. Járt vidékről vidékre addig, amig elérkezett Magadba területre, ahol Bimbószára volt a király abban az időben. Meghívta Budát magához hogy beszéljen vele, ne menjen sehova, maradjon nála s legyen tanácsadója a királynak. Azonban ő csak ment tovább, és akkor éjjel álmában szavakat hallott, látomásai voltak.

MARA a paráznság istennője el akarta őt csábítani, de ő nem hagyta magát. Csak ment, ment már vagy 6 esztendeje, hogy nem volt otthon. Mindig kereste hogy tulajdonképpen mi is az élet magva, mit lehetne csinálni hogy **SEGÍTSEN AZ EMBEREKEN**.

Hazafelé menve bement Gayaba, gondolta, hogy hátha ott megtudja mi is az élet igazsága. Ő nem volt hindu, ő székely volt. Csak tovább akarta folytatni ősei vallását. Ősei vallása pedig a **NAPTISZTELET**, ami később meg is látszik Buda történetében. **OTT VAN A NAPTISZTELET A 4 OROSZLÁNNAL**. Annak a kimutatása; **TEHÁT SEMMI SZÍN ALATT NEM VOLT HINDU ÉS NEM VOLT BHRÁMIN**.

Buda 45 éves volt, amig végre hazafelé igyekezett újra. Megérkezett Nepál vidékére, Kusinagarába, tehát Kuss Nagarába, és ott volt unokatestvére Ananda is vele. Már úgy volt hogy meg sem éri a reggelt, azonban még tovább ment és megérkezett Kukkukához. Ott megfürdött, ez egy folyó. Átment egy másik folyón, minek neve Iránya volt. Majd nagyon elgyöngyülve imádkozott.

Érdekes, hogy halála előtt találkozott egy filozófussal, Subadrának hívták. Ez a Subadra kérdezte tőle, hogy mit tud mondani, **TULAJDONKÉPPEN MIBŐL IS ÁLL AZ ÉLET**. Azt mondta, hogy ő Subadra, én annyi mindenben mentem át, annyi utat jártam és **ÜGYLATSZIK VÉGÉN VAGYOK AZ EN ILLÚZIÓMNAK** és közeledik a Nirvána. Tehát **AZ EGÉSZ ÉLET EGY ILLÚZIÓ** és **NEMSOKARA SZABAD LESZEK A FÖLDI ÉLETTŐL**. Úgy is volt. Tehát az egész élet egy illúzió és Buda meghalt. Ez volt az utolsó beszéde. Kr.e. 483-ban halt meg.

Kossala — Kassa. Most ásták ki a Gangesznél. Kassa rávezet bennünket arra, hogy tulajdonképpen azok, nem is székelyek voltak, csak azon a területen éltek, ezek a magyarok voltak, majd elkerültek 896-ban a Kárpát-medencébe vissza és megalapították Kassa mását, ami a Gangesz mellett volt.

Kassa tulajdonképpen Kosánna, azaz Kussán, tehát a KUSSOK HELYE ÉS IGY MAGYAR ÉS KASSA VÁROS TELJES EGÉSZÉBEN KUSS VÁROS, ILLETVE MAGYAR VÁROS.

Hogy Buda lelkivilágát és egyben az ő személyiségét megérthessük és azt hogy a budhizmust bevezette, feltétlen a következő lehet és volt, mert Buda mint személy megszületett, székely volt (szakályoknak nevezték).

Kitűnik, hogy úgy a személyeket körülötte, mint magát a várost a kussokkal hozza összeköttetésbe. Tehát a kussok egy része úgylátszik 1500 körül, amikor már a szittyák is otthagyták a Nilus deltát, akkor azoknak a kiválasztottaknak, világosabb, kevésbé keveredett vagy nem keveredett ága feljött a Gangesz folyó partjára, a keleti oldalra. Mint ilyen, tudva elődei hőstetteiről a Nilus mentén és közbe tudva a körülhajózását a mai Afrikának nevezett területnek, visszavonultak ide, s a kettő közti különbséget látva hogy mi volt az amit ők, mint uralkodók, élettel tele bírók végrehajtottak, (most bekerültek a Himalája alá és bizonyára az évi áradások nagyobbak voltak, abban az időben és fel lettek szorítva a Himalája felé, mert az alsó területeken lehetetlen volt az áradások miatt, ma is lehetetlen hogy ott rendes mezőgazdasági életet folytassanak), olyan életet éljenek mint azelőtt, Apja úgylátszik csak tartotta magát aki az egyik csoportnak, családnak a vezetője volt, fiát akarta megvédeni az élet rossz oldala ellen. Igyekezett megtartani hogy úgy éljen, mint egy vezető ember fiának kell, mintahogy a mese szerint azt jövendölték neki, hogy ne lászon beteg embert, öreg embert és halottat. Ezért egy álomszerű életben lett nevelve, elzárva mindentől. Megvolt ugyan mindene, jól is volt mindaddig, mert azt hitte az élet olyan, amiben él, amiben lett nevelve. Miután azonban megnősült és egy alkalommal úgy adódott, hogy meggyőződött az élet közönséges oldaláról, ami a mindennapi életben kinn történik.

Ez az ő lelki beállítottságát nagyon megrázta mint olyat, akit kényelemben neveltek. Ezért elhatározta hogy fog egy olyan vallást alapítani, amelybe ad egy kis életet, kedvet ad az emberek-

nek, hogy dolgozzanak, legyen kedvük élni és ne féljenek a HALÁLTÓL. És ez, miután elhagyta a palotát azon éjszaka, mikor gyereke született, rájött, hogy bizony az életnek nagyon rossz oldalai vannak, s majd mikor Subadrával találkozott, akkor kimondta, hogy AZ ÉLET NEM MÁS MINT ILLÚZIÓ. A halál az AMI KERESZTÜLSEGÍT egy olyan változáson, AMI A FÖLDI KÖTÖTTSÉGEKTŐL MEGSZABADÍT, de A MENYORSZÁGBA (Nirvánába) CSAK ÚGY KERÜL BE, HOGYHA AZ ÉLETBEN NAGYON JÓ VOLT ÉS ÚGY ÉLT MINT EMBER.

BUDÁBAN MAGÁBAN BENNE VOLT AZ ÖSSZES ELŐBBI SZITTYA ÉLETNEK A FELFOGÁSA. Ez a szittyai életfelfogás már csak annyiban keserítette őt el, hogy LÁTTA A NAGY JÓLÉTBŐL BEKERÜLT A NYOMORBA. Nem mint ő maga, hanem a NÉP amit ők már nem tudtak rendezni olyan formában, NEM ADHATTAK NEKIK OLYAN LEHETŐSÉGET, CSALÁDI ÉLETET, MINT AMI VOLT NEKIK AZELŐTT SZUMÉRIÁBAN, illetve a NILUS VÖLGYÉBEN. Akkor csinálta meg azt a TIM-TAMNAK nevezett, le és fel életútját, hogy egyszer fenn, egyszer lenn vagyunk. AZ ÉLET NEM MEGY MINDIG EGYFORMÁN. Ez egy szatirikus formája ennek az egész életnek a megállapításához, ez a körforgási beállítás. Mert csak képzeljük el magunkat, aki otthon valahol Magyarországon éltünk annakidején, úgy ahogy éltünk és mennyi mindenre kellett keresztülmenni ahhoz, amíg elértünk a mai állapothoz. Mindenki elérte, hogy jól menjen neki (ugyan nem mindenki), de mégsem vagyunk otthon és nem vagyunk azok, akik voltunk. KISEBBSÉGBEN VAGYUNK, S A KISEBBSÉG MINDIG A NYOMORULT ÉLET. DE MINT EMBER, FELÜL KELL KEREKEDNI EZEKEN ÉS EZT AZ ELGONDOLÁST SZÁNDÉKOZOTT BUDA ÁTADNI A NÉPNEK, amit úgylátszik némely helyen sikerült is.

AZ EMBER GONDOLATÁT ELTERELTE A HALÁLRÓL azzal, hogy SOKSZOR KELL addig megszületni, ÚJRA ÉS ÚJRA KEZDENI, AMIG AZ EMBER A NIRVÁNÁBA,

AZ ÖRÖK ÉLETRE ELJUT és ez volt egy TÁMPONT MINDENKINEK ARRA, HOGY NE FÉLJEN A HALÁLTÓL. MERT AZ ELMŰLÁSTÓL MINDENKI FÉL. Habár a SZITYTYÁKNAK — mint már említettem az elején — AZ ÚJJÁSZÜLETÉSRE MEGVOLT AZ EGYENES ÉS TERMÉSZETES TUDÁSUK, ami a "Royal Hordes" c. könyv címlapján látható. Az apa halott, az anya ül a férje fejénél, a fiú a lábánál. APA-ANYA ÉS AZ ÚJJÁSZÜLETÉS, A GYEREK. EZ AZ ÉLET MAGVA. Úgyhiszem, azért is A NEVE BUDÁNAK GU-ATA-MA — gyerek-anya-anya. Kb. EZ VOLT AZ ELSŐ SZENTHÁROMSÁG.

Érdekes, hogy Buda maga a Lumbini körülkerített áldozati helyén született meg. Ez azért érdekes, mert 1972-ben én csináltam egy megállapítást arra, hogy a magyarok miért hívják a germánokat németeknek. Ez a levezetés annakidején teljesen helytálló is volt és helytálló is, mert Németország egyes területein és Franciaországban is Marseillesben is, állítólag Nyugat Spanyolországban ma is megvan még a Nemet, ami zárándokhely.

De ez a nemet már a keresztény időszámítás előtt megvolt Indiában, akkor felvetődik a kérdés, hogy tulajdonképpen hogy is kezdődött ez az áldozatihely megépítés, illetve fával való körülépítése. Az Indiából kerülhetett Európába, vagy egész Európában megvolt és megvolt Indiában is. Lehetséges már csak azért is, hiszen a szittyá népek összeköttetésben éltek állandóan a Kárpát-medencével. Ha összeköttetésben álltak, akkor egész biztos elterjesztették azt az egész területen Indiától az Atlanti óceánig. Az érdekes benne az, hogy nemcsak Lumbini hanem volt a Gaya-i is és volt más bizonyára, amit nem tudunk még, nem említették, de ez itt megvolt.

A VESZTAKUPOLA ott volt az biztos. Tehát úgylátszik hogy a székelyek mielőtt bementek volna 5500-ban az Eufráteszhez, addig ők már Orisszában éltek. Mikor a városok közötti háborúk borzasztó méreteket öltöttek Szumériában, akkor egész biztos, hogy elmentek újra vissza erre a területre, amit Magadba-

nak hívtak. Ez egy kis furcsaságot mutat arra, hogy miért hívták azt Magadba. Magadba körülbelül azt jelentette, hogy magadban alakítsd ki, ahogy tudod az életet. A szittyák fennmaradtak északon, ezeket elengedték délre, de kuss volt ez a csoport, nem székely, mert a székelyek fenn voltak valahol a pusztákon.

Tehát a Hindu Kuss felett, Mongólia és Ordos, Szír Darja, Amu darja felé valahol. Ekkor tehát, abból is kitűnik, hogy ezek KUSSOK voltak és hogy MAGYAROK voltak, mert a későbbi térképeken látszik, hogy fel van tüntetve MASZAGÉTA SZAKASZ. Tehát a Gangesz körül, mikor a kiválasztódás mégis megtörtént, abban az időben a szittyák által, hogy ki vonul be a Kárpát-medencébe, az mégis egy tisztább ága volt a szittyá magyar csoportnak.

Áshóka, aki mariján, mauryánnak van írva, tehát a lovagi rendből valók, akik Szumériában voltak. Ez a lovagrendi csoport feljött és úgylátszik hogy azokat az elemeket, akik a székelyek között voltak Öriszában, akik csakugyan mélyen keveredettek, bizonyára nem akartak Áshóka uralkodása alatt lenni, lázongtak, azokat kikergette. Azóta már tudjuk, hogy egyik részük elment és megalapította az ANGKOR KULTÚRÁT, másik részük levonult a mai Japánba, a ma u.n. SHIKOKU szigetre. Ezzel együtt OTT MEGALAPÍTOTTÁK A BUDHIZMUST.

ÁSHÓKA

Lengyel Emil írt egy könyvet: Áshóka the Great. Ebből érdemes megtudni, hogy tulajdonképpen ki volt Áshóka, mit csinált, hol született, milyen nemzetségből való és hogyan végezte be életét.

Nagy Sándor elindult világhódító útjára 327-ben és az Indushoz érkezett 326-ban, 325-ben. A leírás szerint Nagy Sándort Pórus nevű uralkodó fogadta Helon folyónál, amely az Indus mellékfolyója. Miután Nagy Sándor legyőzte Pórust, magához fogadta mint tanácsadót. A hadsereg elveszett, de Pórus megmaradt. Nagy Sándor nagy sereggel jött, ami csak hódításra volt alkalmas, de nem megtartására a területnek, tudjuk, hogy kik voltak Indiában abban az időben. Abban az időben nagyrészt csak szityafajú népek voltak a Gangesz mindkét oldalán is.

Az árják ott éltek valahol, a bhráminizmus alatt Khasmirban.

Nagy Sándort állítólag saját katonái buktatták meg, mert nem voltak hajlandók tovább menni, féltek a magas hegyektől és féltek a víztől, amiben méreg van. (A két ügyet összetévesztik, mert amiben méreg volt és méreg van ma is, az a Fekete tenger. Nincs elég kifolyása és ezért 200 lábnál mélyebbre nem lehet menni mert gázos, veszélyes. Összekeverte az író a két tenger vizét az Indiai óceánnal, vagy a Csendes óceánnal a Fekete tenger ellenében.)

Nem volt mást mit csinálni, mint Nagy Sándor visszavonult és otthagya a területet. Magadba nevű tartományban, amely a Gangesz keleti oldalán volt, tudjuk hogy a székely nép uralkodott. Ezek között volt az u.n. Chandragupta, aki bizonyos csellel elfoglalta a trónt a Nandáktól. Dhana Nanda egész biztos árja volt, kinek minden igyekezete arra szorult, hogy nagyobb adót vessen ki, hogy szórakozásait fedezni tudja.

Azt írja az író, hogy Magadba tartományban a nőknek igen nagy szabadságuk volt. Viszont ez azt jelenti, hogy egyáltalán nem volt bhraminista, nem tartották bhráminnak, mert a bhráminizmus alatt a nőknek talán joguk volt, de nagyon el voltak nyomva éppen úgy, mint a görögöknél (a férfiak mentek mulatni, a nők pedig otthon maradtak). CHANDRAGUPTA nem tudta tartani a királyságot, mivel egy nagyon félnék ember lévén, állandóan attól rettegett, hogy meg fogják gyilkolni. Minden este más ágyban aludt, nehogy éjjel meggyilkolják. Végül is feladta trónját és mint remete halt meg 298-ban valahol az erdőben.

Őt követte fia Binduszara (magyarul Bimbószára). Chandragupta uralkodása alatt — úgy írják — volt két könyv, az egyik Ramajana, a másik Kr.u. 500 körül Mahabharata. Azonban ez visszamenőleg volt már 400 éve, illetve Ramajana kb. 2500 éves volt. Ez nem helytálló mert ilyesmi nem volt, azonban az író ezt állítja.

Bimbószáráról nem gondoltak sok jót mert nem tartotta be a Yaina törvényeket, mert minden és mindenki ellen harcolt. Egyáltalán nem lehet róla mondani, hogy legnagyobb az uralkodók között és nem vehető egyvonalba a Maurya dinasztia alapítóival. Bimbószárának volt egy idősebb fia Szumana, szóval szumériai, vagy Susima — Susa. Ha Susima volt, akkor úgylátszik SUSÁBAN is székelyek voltak mint uralkodók. Mindenesetre Szumana nem lett király mert Áshóka valamilyen formában ki játszotta egy pap által, akit úgy hívtak hogy Kautalja, azaz Kutalja. Ez segítette Áshókát arra, hogy megnyerje a trónt.

Susina vagy Szumana azt jelentheti, hogy a Mauryanok, illetve „lovagok” uralkodtak Susában is, mint szumérok. Szumana nem játszott szerepet a történelemben. Bimbószárának 16 felesége volt. A feleségek egyike volt Subhadraangi, Biharból, aki két fiát szült Bimbószárának, Tishya és Áshóka. Subhadraangi a neve után ítélve feltétlen emlékeztetni akar a szumér királynőre, akit Kr.e. 3500-ban temettek el. Subhadraangi azt jelenti, hogy Subadvonal beli.

Áshóka másik neve Vardhana, hogy hol született azt nem tudják.

Sok mese van róla, hogy hol volt mit csinált. Mit csinált északon Taxilában, mert Bimbószára odaküldte őt mint fiát. Áshóka egy nagyon erős ember volt, mert mindenféle tornában részt vett. Taxilában és Ujjainban volt.

Azt írja Lengyel, hogy Ujjain volt a csillagászat főhelye, azonban elfelejti, vagy nem tudja, hogy Ujjain alapítási éve Kr.u. 455-ben volt a szittya gulyások által, a vidék neve ma is Gulyerát. Nagyon csúnyán jegyzi meg, hogy Dakoits, azok banditák, utonállók, tehát a dákok maradékai (t.i. a dákok abban az időben nem voltak ott, mert a dákok akkor valahol Közép-Ázsiában voltak, Európában már Kr.e. 250-ben, Kr.u. 100-ban a mai Erdélyben.)

Áshókának a felesége Vedisa Mahadevi Szakyakumari, lefordítva magyarra Vedisza azt jelenti, hogy Vediszekből való, Istennek lánya, székelyek oroszlánja. Hogy székely földről, Buda népéből való volt.

A legnagyobb város volt abban az időben Ravalpindi és Pécsvár, amely Punyában volt. Áshóka apja meghalt 274-ben és ő 269-ben lett az uralkodó. (Lengyel könyve 45. oldal, 4. bekezdés). A KASHMIRI BHRÁMINOK TARTOTTÁK MEG A SZERTARTÁST A KORONÁZÁSBAN, MERT A VIDÉK

MAGASSÁGA MIATT ŐK LAKTAK LEGKÖZELEBB AZ ISTENEKHEZ. EZZEL MEG IS HATÁROZTÁK, HOGY A BHRÁMINOK ÉS VELE AZ ÁRJÁK ABBAN AZ IDŐBEN MÉG NEM IS LAKTAK A TULAJDONKÉPPENI INDIÁBAN, HANEM KASHMIRBEN, TEHÁT PATALIPUTRÁTÓL NAGYON MESSZE, INDIÁN KIVÜL.

Abban az időben a budhisták elég nagy számban voltak, s úgy tekintették Áshókát mint egy gyilkost. Áshókát úgy ismerik hogy megölte összes testvérét. Egy alkalommal Áshóka otthon volt Putnában, ahol 500 nő élt az udvarban. (Ez arra mutat, hogy a Szumériából menekült székelyek magukkal vitték a papnői elképzelést az élet továbbvitelére. Állítólag ez a királyi udvarhoz tartozók kedvtelésére volt fenntartva. Azonban ez nem helytálló, mert a fővárost, ahol Buda apja lakott úgy hívták, hogy Kopila Vaszti, Veszta Kupola. Tehát a papnőknek, a VESZTASZÜ-ZEKNEK volt a székhelye.)

A HELY SZENTELVE VOLT KAMÁNAK, A SZERELM ISTENNŐJÉNEK.

Áshóka ahogy sétált a kertben le meg fel, a nők tépték a falevelet és mondták, hogy micsoda egy csúnya ember ez az Áshóka. Erre kiadott egy rendeletet, hogy azt az 500 nőt el kell égetni elevenen, amit meg is tettek.

Áshóka úgylátszik nagyon ideges természetű ember volt, aki nem tűrte azt, hogy őt lekicsinyítsék, tehát felgyújtatta az egész papnői palotát, illetve várost.

Mindenesetre a székelyek nem fogadtak neki szót, nem vettek semmibe, ő viszont azt akarta, hogy legyen neki katonai ereje, hogy megtarthassa azt, amibe már beleszületett. Viszont ez úgy látszik nem ment simán, a székelyek abban az időben nem tartották az életet semmibe sem, tehát nyugodtan legyilkoltathatta a százezer embert, és elvitt százezret fogságba, másik százezret kiéheztette vagy elvitték rabszolgának.

Ez volt a királyi kedvtelés helye. Ez magában kimutatta, hogy igenis magukkal vitték Szumériából a nemzet-fenntartási csoportot, a papnőket és ezt Vesztakupolának hívták, amiben az 500 nő volt és Áshóka azokat elégettette. Hogy miért azt kb. lehet úgy venni, hogy Áshóka a mauryán vagy mariján lovag csoporthoz tartozott (mauryán lovagot jelent), s mint ilyen nem nézhette jó szemmel, hogy a székelység a budhizmus hatása alatt nem akar semmit csinálni, mert az újjászületés miatt nekik nem volt fontos hogy akármit is csináljanak, az volt a fontos, hogy minél előbb meghaljanak, mert annál hamarabb felkerültek a Nirvánába, ha megvan az a bizonyos idő, ami szükséges ahhoz, hogy oda bejussanak.

Megtámadta az egész székelységet Magadbától lefelé Oriszán keresztül a Godavári folyóig.

(Áshókának a budhizmusra való áttérésére van még egy mese, amely kimutatja, hogy a pandiak abban az időben Baal Istent tisztelték. A mese szerint Áshókának volt egy kinzókamrája, amely kívülről egy kellemes épületet mutatott, ide hívta meg el-lenségeit, akiket később sosem láttak többé. Egy alkalommal — a lankaiak szerint — meghívott egy BALAPANDITA nevű vallásos embert, aki úgy látszik Pandiból való volt és Baal Istent tisztelte, amit hoztak magukkal a Myceneából való kivonuláskor — akit tűzbe vetettek — bizonyára a vallási felfogása miatt. Amikor be-mentek hogy eltakarítsák a hamut, a vallásos ember ott ült virágok között, ájtatosságba merülve. Ezek szerint ez okozta Áshókának a budhizmusra való áttérését.)

Áshókának volt egy fia, akit úgy hívtak hogy Kunala. Áshókának több felesége is volt, s egyik feleségének megtejszetti Kunala, ennek az asszonynak a neve Tisznyarak szittyá, ami kb. azt jelentette hogy szittyák arája, menyasszonya, aki mindenáron azt akarta, hogy ez a fiú összeköttetésbe lépjen vele. Azonban az nem tette meg. Erről szól egy hosszú történet, hogy mi is történt Áshókával. MINT EMBER ÖSSZETÖRT, MERT LÁTTA,

HOGY Ő SEM KÜLÖNB MINT MÁS és úgylátszik ez vitte rá arra, hogy áttérjen a budhizmusra.

A TRÓNSZÉK LEOPÁRDBŐRREL VOLT TAKARVA ÉS EZ VOLT A RANG KIMUTATÁSA. ANNAKIDEJÉN ÚGYLÁTSZIK VOLT MÉG KUSS VÉR IS BENNE, FELELEVENÍTETTE A PÁRDUKBŐRÖS KUSS FÖLDI, ILLETVE NÚBIAI KUSSOKAT, HOGY ŐK IS ILYEN BŐRREL TAKARTÁK LE A TRÓNSZÉKET.

Lengyel Emil könyvében, a 115. oldalon azt mondja, hogy az iskolázottság nagyban haladt Áshóka idejében és legtöbb természetesen a jobbanlakott területeken, ami maga a Magadba tartomány volt. Ilyen helyek pl. Kashi, illetve KASSA, ami tulajdonképpena mai BENÁRESZ. Tehát lassan rájövünk, hogy tulajdonképpen Benáresz a Kassának nevezett város volt. Másik két város Ujjain és Taxila. Ujjain nem lehetett csak Taxila, mert Ujjain később lett alapítva.

Áshóka, aki Mariján (Mauryánnak van írva), tehát lovagi rendből való, akik Szumérban voltak. Ez a lovagrendi csoport feljött és úgylátszik hogy azokat az elemeket, akik a székelyek között voltak Orisszában, akik csakugyan mélyen keveredtek voltak, mert bizonyára nem akartak Áshóka uralkodása alatt lenni, vagy lázongtak, azokat kikergette. Azóta már tudjuk, hogy egyik részük elment és megalapította az ANGKOR KULTURÁT, másik részük levonult a MAI JAPÁNBA a ma u.n. SHIKOKU SZIGETRE. EZZEL EGYÜTT OTT MEGALAPITOTTÁK A BUDHIZMUST.

Áshóka egyáltalán nem volt vallásos, illetve nem nagyon törődött még a budhizmussal sem, mert neki csak a hatalom kellett.

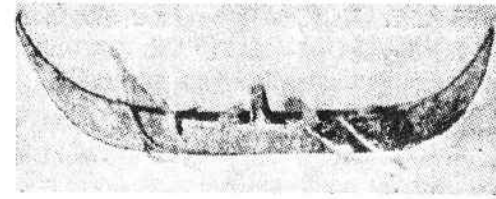
Kr.e. 3100-tól megkezdődött a visszavonulás Szumérből. A szittyák a keverteket letették délre, aki magával hozta már a

vesztaszűzek, illetve a szumériai papnőrendszert is. Kupola Veszta nevű város lett nekik alapítva, ahol Áshóka 500 nőt legyilkoltatott, mert látta, hogy ezen erkölcsök alapján romlott le az egész székely életerő, azaz nem volt alkalmas továbbfejlesztésre. Hogy ezt megakadályozza, ezért felszólította a székelyeket — ezek már budhisták lettek — vagy dolgoznak és harcolnak, vagy ki lesznek irtva. ÁSHÓKA NEM VOLT BHRÁMIN, HANEM A SZÉKELY NÉPBŐL SZÁRMAZOTT. MAURIÁN — MARYAN DINASZTIA SZÉKELY VOLT MINDVÉIG.

ÁSHÓKA, kinek neve MAGYAR, ő hozta rendbe a csatornázást, új gátakat építtetett, ezért az ÁSÓVAL dolgozók szimbóluma nevet kapta.

AZ OROSZLÁN NAGY SZEREPET JÁTSZIK BUDA ÉS MÁS FELSŐBBSÉGI JELZÉSBEN, INNEN VETTE ÁSHÓKA IS.

A székelyek egy része Nepál, Kissim, tehát a Tiszta folyó körül éltek és élnek még ma is, kik Áshóka által elüldözött szittyanépek utódai.

SZUMÉR

20—30.000 évvel ezelőtt — tehát a Jégkorszak befejezése után — megkezdődött az első népmozgás, mint Taylor, a híres történész mondja. A Kárpát-medence területéről egyes népcsoportok több, egymásutáni csoportban elindultak kelet felé élelmi-szükségletük beszerzése céljából. Ezen népcsoportok sok ezer éven át éltek a nagy síkságon, végtelen mezőkön az Inn folyótól az Okhotcki tengerig. Ez a NÉP EGY NYELVET BESZÉLT, amely szóke volt, mint faj. Természetesen más színű népek is voltak különböző területeken, így a Bajkál tó alatt és keletre a mongolok, amely sötétebb színű és más testalkatú mint a szóke faj. A szóke fajnak egy része keveredett a mongol típusal. Ez a keveredés hozta meg a MÁSODIK mozgási kényszert. A szóke faj nem találta jónak a keveredést, így elhatározták, a dél felé való mozgást. Itt a szókek KÉTFELÉ váltak: egyik, amely a tisztább része volt lement a Himalája keleti oldalára, egy pontosan olyan összetételű területre, mint maga a Kárpát-medence volt. Ezt ma úgy hívják, hogy SZÉCSEN (Szechwan). Ez a része a szóke fajnak megmaradt szókének, a területet teljesen elzáró kétezer méter magas hegyek miatt. A Jangce négy mellékága öntözi a területet, tehát nagyon hasonlít a Kárpát-medencéhez, így otthon találták magukat. Nyugodtan éltek ott Kr.e. 135-ig.

Időben megkezdődött a harmadik mozgás.

A második csoport tiszta szittya levonult India kellős kö-

zépébe és lettek a DÁKOKNAK nevezett főcsoport, amely intézte az egész faj ügyeit.

Ugyancsak a második csoport, amely némileg keveredett a mongolokkal, elválasztotta a nagyon keveredetteket, a kevésbé keveredetteket leküldte India déli csúcsára a MAGYAR (Adyar) folyóhoz. Ez lett a MAGYAR. A nagyon keveredetteket otthagyták Ázsiában, ebből lettek a később elnevezett HUNOK.

Az India déli csücskére leküldött csoport lett a MAGYAR, amely a mongolokkal történt keveredés által még harciasabb lett. Harci tevékenységei miatt évezredek után ők lettek aztán akik ki lettek jelölve mint VEZETŐSÉG, magyar név alatt, hogy visszavonuljanak eredeti kiindulási helyükre a KARPÁT--MEDENCÉBE. A jelölés Kr.u. 435-800 között történt. A szécseniek egy része keveredett az indo-kínaiakkal és lettek a KUNOK. A kunok megtanulták a vizen való mozgás lehetőségeit. Bizonyára nem találták egészen jónak az ottani helyzetet, vagy csak kíváncsiságból lehajóztak a Lankáig, ahol csatlakoztak a Magyar (Adyar) folyónál, Madarasnál a magyarokhoz, akikkel összekeveredtek, s akikből lettek az u.n. székelyek.

A székelyek letelepedtek a ma u.n. Orisszában, Indiában. Ezek onnan cserkészve eljutottak az özönvíz utáni Tigris és Eufráteszhez, ahol meg is telepedtek, amit SZUMÉR NÉV alatt ismerünk.

Letelepedtek a Tigris és Eufrátesz között, ahol megalapították a már szakszerű tudásuk után MEZŐGAZDASÁGI ÉLETTUKET. Ennek a területnek az egyik legnagyobb városa Ur volt. A SZÉKELYEKNEK ez a csoportja a ma már u.n. Szumériát alkotta meg. SZUMÉRIÁBAN az ásatások alapján megállapítható, hogy már Kr.e. 3500-ban olyan FEJLETT IPARRAL BIRTAK, ami a mai ipar tudását majdnem felülmúlja az arany kidolgozása szempontjából. Subad királynő sírjában, amely Kr.e. 3500 évvel lett megépítve, megtalálhatók az akkori iparművészet nagyon

fejlett ágai. Azonban egy nagyon rossz életvonal alakult ki, mert bevezettek a régi SZITTYA NAPTISZTELETBŐL egy bizonyos vallási elképzelést, amihez hozzáadták az úri öntudat nagyságát, mert bizonyos fejedelmeket választottak.

Sir Leonard Woolley mondja, hogy a sírban ugyan benne van a halott, de nincs neki királyi jelvénye. Az első időben csak mint választott vezető vagy fejedelem szerepel, de még nem volt királyi címere. Az első királyi címet mint látjuk, SUBAD kapta mint KIRÁLYNŐ, de férje csak mint VEZÉR, A NÉPNEK VEZETŐJE lett eltemetve. Azonban mint ugyancsak látszik, már bizonyos papi rendszer fejlődik ki, ahol papnők is voltak.

Mint tudjuk, az ásatások folyamán kialakult vélemények alapján Kr.e. 3500-ban Ur városán kívül FELEPÍTETTÉK A LEGGYÖNYÖRŐBB TEMETKEZÉSI HELYET Subad királynő sírját — melyet Sir Leonard Woolley ásott ki Kr.u. 1920-ban — mely kimutatja, hogy a halott sumériai királynő körül már tehenekkel vontatott szekér van eltemetve, körülötte 74 halottal, akik úgylátszik az ő háztartásához tartoztak, hogy kiemelje személyének nagyságát. Ez azt mutatja, hogy a sumérok annak idején már nagyban eltértek attól az eredeti szittyai elképzeléstől, hogy nincs istenimádat, csak a természeti törvényeknek elismerése.

Ezekből látszik az is, hogy nem volt babonás elképzelésük, mint ahogy az későbbben a görögöknél látható. Krétán Kr.e. 3000 után pl. a Minotaur említése alatt már a babona működött, mert arról beszélnek már, hogy a minoán király elment és beszélgetett az Istennel, AZ ALVILÁG ISTENÉVEL, a Napisten útjával (úgy van írva, UTNAPISTIM).

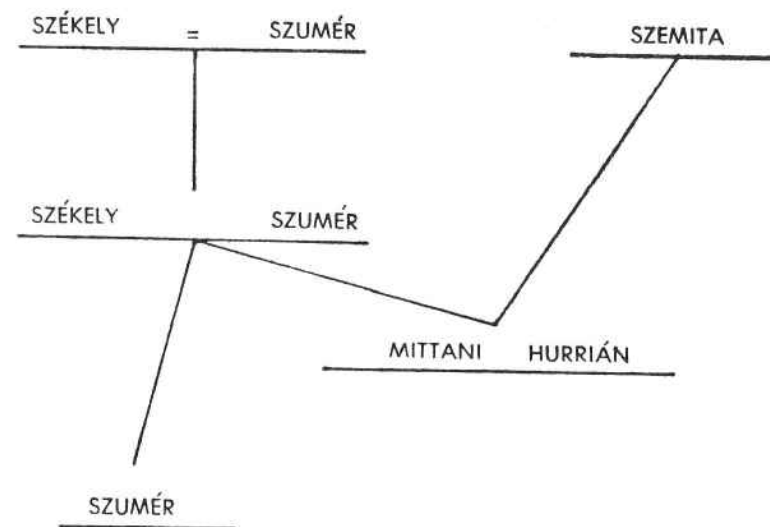
Amint látjuk, Sir Leonard Woolley könyvében, azok akik Subud királynő sírjában el vannak temetve, azok mind egyforma arany fejdísszel vannak ellátva és így rájövünk arra, hogy Subad királynő tulajdonképpen a papnői rendszer FEJEDELEMASZ-

SZONYA volt. T.i. később látjuk, hogy a papnői csoport feje mindig a királynő volt, illetve ezt a címet kapta, mert Sárgonnak, majd később más babilóni uralkodónak is a lánya lett a főpapnő, aki azt vezette. A papi jogok arra is felhatalmaztak, hogy aki papnő lett, annak teljesen önálló gazdasági élete volt. Ő maga rendelkezett vagyona felett és fia, bárkitől legyen is az, már jogot kapott mint olyan és később ennek alapján került be Sargon is, aki átvette az uralmat a papi jogok alapján.

Még az utóbbi időkben, illetve még ma is egyes apáca rendek főnöknőjét fejedelemasszonynak hívják. Így az apáca intézmény 6000 éves. A tulajdonképpen sokszor viccnek vett anyáca megjegyzés alatt volt, ami pedig ténylegesen igaz is. T.i. mikor a főnőcsinél el kellett hagyni Tyre-t a 13 éves körülzárás miatt. egyik részük Cyprus szigetén megalapította a papnőrendet, a NEMZET FENNTARTÁSA CÉLJÁBÓL. Átalakítva a szumér papnő rendszerből. (A főnőcsinél nevezett népcsoport Szumáriából menekült Sargon átvételi ideje alatt, akik betelepültek először Kánaánba.)

Herodotus írja: „... egy asszíriai nő, aki egyedül volt a templomban, azt akit az Isten maga választott ki, hogy ott legyen. A kaldeusok ugyanezt mondják (de én ezt nem hiszem), hogy az Isten bemegy a templomba személyesen, és elfoglalja a helyét az ágyon, ahol a kijelölt nő fekszik. Ugyancsak hasonló történetet mondanak az egyiptomiak is Tébában, ahol egy nő minden éjjel (egy-egy nő) az éjszakát a templomban tölti. Ugyanez az eset Babilonban, de meg van tiltva, hogy bármilyen más férfival ilyen összeköttetése legyen. Ugyancsak ez történik a Licián városban. Patarában.”

Szumériában már ebben az időben megvolt a papi elválasztódás. Ezen az alapon elindultak a bizonyos lelki fogalmak megszerkesztéséhez — mármint a papok. Így alakultak ki a papcsoportok és papkirályok.

SZUMÉR, KR.E. 5,500-2,300

A tudás és civilizáció úgylátszik már kategorizálva lett, és természetesen raktárak kellettek, hogy a papi rendszer élelmezése biztosítva legyen. De hogy a behajtás teljes legyen, jó legyen és pontos, erre már behajtókra volt szükségük. Nyilvántartás kellett. Katonaságra volt szükségük azért is, hogy esetleg az egész letelepedett helyet meg tudják védeni az esetleges támadásoktól. A hadsereg Szumér földön csak SZÉKELYEKBŐL állt. Ez volt a SZENTHADSEREG, katonai alakulat, de ez volt a papság ereje. Hogy a papnői rendszer surlódásmentes életét biztosítsák (adóbehajtás, földbérleti fizetések, stb.), Karthagóban is felállították a Székely Szenthadserget (Szekoltsey).

Felvettek a papi rendbe mindenkit, habár az nem volt ki-mondottan szittya fajú, de a papságba mindenki beléphetett. Ezek a papkirályok lettek aztán pl. Szumériában a mezőgazdasági bér-lőknek az istenük. A szittya elképzelés alapján MINDENKINEK

JOGA VAN A NAP ALATT ÉLNI, AKI MEGSZÜLETETT. Azonban ez a beszivárgási folyamat tönkretette az egész szittyá elképzelést: papok, akik az ő tanításuk szerint a tudást az Istentől kapták. Azt mondták, ez a manna, a tudás. Észrevételeik alapján összegyűjtött történeteket, hogy mikor kell vetni, mikor kell aratni, mit jelent a villám és mit jelent a Nap, vagy a Hold. Ezekből alakítottak később maguknak bizonyos imádásokat, ami a természetes embernél, akik maguk a szittyák, akik mint székeltek letelepedtek Szumériában (már jó pár ezer év is elmúlt), ők nem csináltak semmiféle istenimádást. **EZ VOLT MAGA A SZITYTYA NÉP.**

Sir Leonard Woolley szerint eltelt 2500 év, amely Szumérnak a fejlődés, alkotás, boldogság időszaka volt. 3100-ban a városállamok közötti harc megkezdődött. Ezalatt az idő alatt sajnos a nép nagyrésze **KELET FELÉ VETTE ÚTJÁT, VISSZA INDIÁBA, MÁSIK RÉSE NYUGAT FELÉ KANAÁNBA**, melynek egyik része átment Krétára, már Kr.e. 3000-ben, s vitték magukkal a szumér földi mezőgazdaságot, kultúrát.

Tömegáthelyezés lett az Indus völgyébe, ahol Kr.e. 2500-tól igyekeztek felépíteni az Indusvölgyi Kultúrát.

A későbbi menekültek, akik Kr.e. 2600—2300 között az Indus folyón mentek fel, ezekből lettek a szintén nagyban keveredett szemita csoportok, akikből lettek később az u.n. hurriánok, mittanik, kasziták. (Kr.e. 1990-től Szeszosztrisz I. nagybani rablásai és gyilkosságai miatt az „A” Group egyik része hajóval Indiába megy, kik kaszita név alatt szerepelnek később, amint bevonulnak Babilonba. Ez a legnagyobb érdekes keverék: núbiai magyar (madjoi), kun-szumér (székely), szomáli keveredés a kasziták.)

A kasziták maguk Núbiából jöttek, a magyar, kun és a szumériaiak egy részéből, kiket később betettek Babilonba, Kr.e. 1732-ben, hogy megtörjék a szemiták északra való nyomulását. A

hurriánok a Gangesz mellé kerültek, akik a papnók leszármazottai voltak és egy nagyobb szemita kiképzést kaptak. Úgy látszik a papnóktól származó gyerekek biztosan szemita papnók vezetése alatt nőttek fel, így a szemita öntudat jobban kifejlődött bennük. Teljesen megbízhatatlan, háborgó elem került a kevésbé keveredett szumér-szemita csoportba, amely előidézte a későbbi lázongásokat Kisázsiaiban, sőt kérték az egyiptomiakat, hogy foglalják el Kanaánt egész Felső-Szíriáig, ahol egyiptomi csapatok is tábo-roztak. Így tudtak mozogni az egyiptomiak a mittanikhoz való beházasodások által, t.i. a mittanik, akik mongolokkal lettek ke-verve, harciasabbak voltak, de a **HURRIÁNOK** bekebelezése után megváltozott a politikai nézetük, nagy hatással voltak rájuk a hurriánok, kikben erősebb volt a szemita propaganda és inkább az asszírokhöz húztak.

A keletiek a gangeszi székeltek, illetve az orisszaiak, a magadbaiak rá lettek hagyva saját életükre. Azonban ez a népcsoport is a szittyák egyik nagyon keveredett ága volt. Semmi közülük nem volt az azelőtti indiai bennszülöttekhez. Feltétlen előbb voltak a Gangesz mindkét oldalán és Orisszában, mint az u.n. árják.

Mint említettem, a székelőknek nevezett csoport, mely Orisszában és a Godavári folyóig volt mind abból alakult ki, amely a Szumér rétegek voltak, akik már nagyon keveredettek lettek. Mint ilyen, el lett választva, mert a szittyák nem tűrték a keveredést. A kiválasztódás megtörtént ott ahol megtörtént, küldték az egyes csoportokat különböző helyekre. Így kerültek a pándiak, a kussok is mint elszigetelő csoportok, hogy visszaállítsák a szittyák elképzelési életüket. A pándiak és a kussok később kussán név alatt királyságot alapítottak Indiában.

Szumérről, mint olyanról nem fogok hosszú leírást a benső életéről közölni, mert az túl hosszú lenne. T.i. Sir Leonard Woolleynek 3 könyve jelent meg Ur, Ur of the Chaldees, Sumerians. Ennek alapján aztán Badinyi Jós Ferenc megírta Szuméria történetét. Kérném azokat elolvasni, akiket Szumér élete és lefolyása jobban érdekel.

Sargon királysága és uralkodása, Sargon of Agade Kr.e. 2371-2230 teljesen feloszlott, fia Naramszin uralkodása alatt. A guttik érkeztek meg, akik igyekeztek előkészíteni a 3. dinasztiát, amelyről sajnos semmi felírás nem maradt, csak a Zigurát három lépcsős épülete. A guttik maguk szittyák, akik a Kárpát-medencéből jöttek le, hogy a Sargon féle szemita dinasztiát kitisztítsák, illetve megszüntessék.

A guttik a ma róluk elnevezett Guttin hegység körül laktak, ami Szatmár megye és Máramaros területén van. Ez a leghűbb kimutatása, hogy onnan jöttek.

Majd Kr.e. 2230-ban a guttik igyekeztek kitakarítani Szumért az átvető és a 900 év óta tartó háborúk előidézőitől, ami részben sikerült is és így a hatalmat átadták a harmadik dinasztiának. A harmadik dinasztia megalapítása idejében már alig volt szumér nép Szumériában, csak szemita.

Kr.e. 2180-ban Szumérből nagymérvű áttelepedés Núbiába, „C” Group.

A guttik kivonultak Szumérből Kr.e. 2110-ben.

A dinasztia 2113-2006-ban megszűnt, amelynek létezéséről semmi írott anyag nem maradt fenn, mindent eltüntettek az utánuk következők, csak az Ur-beli Zigurát, amely szebb és nagyobb volt mint bármelyik azelőtt.

SZUMÉR, MINT OLYAN, MEGSZÜNT, DE EZ INDÍTOTTA EL A NÉPMOZGÁSOKAT, NÉPVANDORLÁSOKAT NAGYVONALBAN.

Az első visszavándorlók, akik az Indusvölgyi Kultúrát állították elő most már nagyobb tudással (mert a vályogot kiégették, a vízvezeték azonos a szumériaival), ami a folyók hordaléka miatt nem maradhatott meg úgy az Indus mint a Gangesz mellett, és fel kellett adják, ez indította el a magyar-szittyák azon gondolatát, hogy visszahelyezik Kisázsia a fél vagy nagyon keveredett székelő-szemita keveredetteket, mint ütközőpontokat. Így történt, hogy az átképzett kasziták, mittanik, hurriánok név alatt Kr.e. 1750-től 1730-ig be is telepedtek. Minden csoportnak megvolt a katonai átképzése, sőt népi keveredést is előkészítettek, pl. a mittani név alatt szereplőket, kiket a mongolokkal keverték, ezért lettek ők harcosabbak.

A NYUGATRA MENEKÜLŐK ELŐSZÖR KANAÁN-BAN KÖTÖTTÉK KI, MAJD EGY RÉSZÜK BEMENT KRÉTÁRA. A KANAÁNIÁK EGY MÁSIK RÉSZÉ, AMELY AZ-ELŐTT IS HAJÓZÁSSAL FOGLALKOZOTT, AZ AFRIKA KÖRÜLI LETELEPEDÉSI HELY KERESÉSE CÉLJÁBÓL KIKÜLDÖTT U.N. VIZINÉPEK BEÉRKEZÉSE UTÁN ÖSSZEKEVEREDETT, LETTEK A FÖNÍCIAIÁK, MAJD KÉSŐBB KARTHAGÓIÁK. A MAGYAR-SZITTYÁK KANAÁN-BAN KIVÁLOGATVÁN A TISZTÁBBÁKAT FELVITTÉK ÉSZAKRA, TANÁBA A FEKETE TENGERT FELETTI FŐVÁROSUKBA. IGY SZUMÉR MINT MAGYAR-SZITTYA ÉRDEK MEGSZÜNT.